

A V E M A R I A

APRIL 1943

LETNIK 35

AVE MARIA

35. LETNIK

APRILSKA ŠTEV.

Našel boš v tej številki po vrsti:

Pisma in novice iz naselbin	str. 1
V premislek — P. A. Urankar	3
Tone se je žene naveličal	6
Kristus v Kafarnaumu — Br. V. Žnidaršič	8
Križem kraljestva križa — P. A. Urankar	11
Naši misijonarji iz Bengalije pozdravljajo	13
Kdo, kaj, kako, zakaj? — P. A. Urankar	17
Herodež — črtica — Jan Plestenjak	19
Zvodnik — Letna povest — I. Pregelj	23
Slovenci na Koroškem — G. Brodnik	23
Molitvena fronta — P. K. Zakrajšek	27
Poročila Baragove Zveze — P. Ciril Shircel	30
Štiri strani za naše mlajše — P. Ciril Shircel	33

AVE MARIA

mesečnik za slovenske katoličane v Ameriki.

Izdajatelj:

FRANČIŠKANI V LEMONTU.

Naročnina velja \$2.50.

Naročnina Tvoja je dar v podporo ubožnejšim slovenskim fantom, ki se izobrazujejo za slov. duhovnike v lemontskem semenišču.

Naročnikov in dobrotnikov se spominjamo v lemontskem samostanu v vseh svojih molitvah, pri sv. mašah in drugih duhovnih opravilih. Opravimo pa zanje tudi sv. mašo in sicer vsako prvo sredo v mesecu.

Uredniški odbor lista:

REV. A. URANKAR,
urednik in upravnik

REV. C. SHIRCEL,
angleški del

BRAT ANTONIN SEGA,
potovalni zastopnik

ROBERT HOČEVAR,
pomočnik v upravi

Naslov vseh:

**Ave Maria, P. O. B. 608,
Lemont, Ill.**

Entered as second-class matter August 20, 1925, at the post office at Lemont, Illinois, under the act of March 3, 1879. Acceptance of mailing at special rate of postage provided for in Section 1103, Act of October 3, 1917, authorized on August 29, 1925.

Printed by
SERVICE PRINTERS
Lemont, Ill.

Iz Naselbin

“Že mesec je tega, da, dva meseca sta pretekla, kar sem poslala pismo na Vaše uredništvo, zakaj pisma nočete priobčiti, drugim priobčujete, kaj imam še jaz besedo..? Čitala sem tu in tam o našem avtorju Adamiču, zadnjič so ga nekod tudi zelo lopnili po glavi, če se ne motim, je urednik A. M. časih prelepo zapisal o tem našem velikašu. Mož časih zasluži, da se mu po robu postavijo. Jaz ga nimam prav nič rada, odkar je tako neusmiljeno čudno pisal o našem narodu. Slovenski narod je že “kerlc”, pa čeprav ima napake, ni pa treba teh napak nositi na dan z zasmehom, ker s tem naroda nič ne poboljšaš. Pravijo eni, Adamich piše, kakor se mu življenje kaže. Potem pa naj naš pisatelj tudi nič ne joka, če jo po hrbtu dobi. Življenje se kaže tudi v bunkah, ki jih človek dobi. “We like the champ who can give and take.” — M. Y., Cicero, Ill. — **Urednik:** Pisma priobčujem, ko se mi jih več nabere.

•

“Pa bi priobčili časih tudi kaj tacega v Vašem listu, kar pride iz ust našega g. predsednika. Ali ste republikanec? Predsednik Roosevelt je mož na mestu. Povejte nam, kaj je povedal febr. meseca o osmerih blagih.

Blagor pravičnim, blagor lačnim, blagor njim, ki iščejo božjega kraljestva, zemlja bodo posedli . . . itd. — Če ne bo dežela šla nazaj k Bogu, ne bo ne miru, ne ljubezni. Ljubezen je pravična, se ne napihuje, je potrpežljiva, vse prenese, vse pretrpi . . .” Tako lepega govora še nisem slišal iz ust našega voditelja. Dobro je, da časih take svete besede slišimo tudi iz ust svetskih voditeljev, ne samo duhovnikov. Ponatisnite tisti govor v svojem listu, ustregli bote. Minnesotčan. — **Urednik:** Hvala za opozorilo. Slišal sem govor tudi jaz in menda vsi naši naročniki, zato menda ne kaže še enkrat vsega ponavljati. Sicer pa znamo vse tiste besede katoličani na pamet, samo v želodec nam noče; v glavi jih imamo, v srce pa kar ne grejo . . .

•

Prejeli smo vest iz L'Anse, Mich., da je 21. marca zapel novo mašo sin znane zakonske dvojice John Sterbentz. Pel je novo mašo v calumet-ski slovenski cerkvi. Novomašnik je bratranec predsednika naše Baragove Zveze in sin naše dolgoletne naročnice. Tudi mi se pridružujemo vsem slovenskim rojakom in novoposvečencu kličemo: na mnoga leta v vinogradu Gospodovem.

•

Dr. Boris Furlan je izdal knjigo o Jugoslaviji in njenem boju in sicer v angleškem jeziku. Knjiga naj bi bila informativna za širše

kroge angleško govorečih prijateljev Jugoslavije. Sans, slovensko ameriški narodni odbor, je na eni svojih sej sklenil, naj se ta spis razmnoži in razpeča med Angleže, da vsi zvedo težnje slovenskega naroda.

•

Clevelandčani so spet ponosni. Lavšetov France, župan njihovega mesta, je bil izbran, da bo zastopal vse ameriške župane na pohodu skozi Anglijo. Škoda, da dotlej še ne bo druge fronte. To bi bila senzacija, če bi mogel še v Ljubljano na čelu naših fantov.

•

Po kratkem radijskem valu spet lahko pošiljajo naši narodni delavci v New Yorku pozdrave in besede pobude našim rojakom onkraj morja. Vsak teden dobe zato priliko. Pa tudi naši dobivajo razne programe preko morja sem. Zanimivi so govori podpredsednika jugosl. vlade Dr. Miha Kreka in Dr. Kuharja, slovenskega poslanika pri poljski vladi, ki bodrita narod, naj ostane zvest jugoslovanski ideji. Nedolgo tega je Dr. Kuhar povdarjal, da ni bodočnosti za slovenski rod razen v okviru Jugoslavije, tudi najnovejša ideja, ki jo ponujajo zadnje čase na diplomatskih krožnikih, češ, da bi Slovenija, bila združena v blok srednjeevropskih katoliških držav, nima nobene simpatije pri Slovincih in je ne sme imeti, pa naj pride odkoderkoli . . .

Na tej sliki vidite direktorje odbora za vojno od pomoč Jugoslaviji. Po večini sami Američani, prijatelji Jugoslavije. Na eni teh sej je bilo sklenjeno, da takoj odpošljejo jugoslovanskim vojnim ujetnikom bolniško

hrano, zdravila in druge nujne potrebščine v znesku \$236.975. Vse priznanje prijateljem našega naroda. Odbor ima svojo pisarno na 57. cesti in Madison v New Yorku.

Rdeči križ vabi k sodelovanju in gmotnim prispevkom vse rojake po vseh naših naseljih. Rdeči križ je edina organizacija, ki more v ujetniške tabore, kjer se nahajajo rojaki iz Slovenije, bodisi ujeti v vojni ali deportirani iz domovine. Zato je naša dolžnost, da prispevamo v ta sklad. Slovenci storimo tudi v tem oziru svojo dolžnost.

Ženska Zveza je ponovno izdala zbirko pesmi "Zapojmo". Prva naklada — 3000 knjižic — je prvi mesec pošla. Kdor je ni dobil, si jo lahko takoj priskrbi. Naslov: Albina Novak, 1135 E. 71. Street, Cleveland, O. Knji-

žico toplo priporočam. Druga izdaja ima še več pesmic v svoji zbirki kot prva.

Tistim, ki ste posebno dobre volje, piše p. Bernard iz New Yorka:

Saj sem bil že kar prepričan, da ne bom nič več pisal o tem. Pa sem spet prejel pismo iz Ljubljane s sporočilom, da so vse pred novim letom odposlane mašne intencije dospelje tja v redu in naredile precej dobrega . . .

Poročilu je dodana iskrena zahvala in še nadaljnja — prošnja . . .

Dobro vem, kako nekateri med vami sodite o tej zadevi in nič rad se ne lotevam stva-

ri, ki vzbuja pomisleke, nejevoljo, celo sumničenja. Zato sem v resnici mislil, da bom kvečemu še čisto na tihem kaj zbiral — tako nekako kot je pred kratkim urednik tega lista povedal kar na svojo roko . . .

Ko pa leži pred menoj pismo in poročilo iz Ljubljane, pisano dne 15. januarija 1943, ko berem v njem potrdilo o prejetih intencijah, zraven lepo zahvalo in prošnjo — — — ali morem kaj drugega ko spet pisati in **APELIRATI?**

Ali bi ti, ki tole bereš, drugače ravnal ali ravnala?

Vem, da ne bi, saj bi ne bilo mogoče.

Naj bo čudno ali magari neverjetno, res je pa le, da tam vse prejmejo in da tudi odgovore. Ne vsak mesec, le kadar se ponudi prilika. Kako se to zgodi, tega ne morem obešati na veliki zvon. Če bo kdaj te vojne konec, bo lahko povedati. Kdor zaupa, je dobrodošel, kdor ne, naj mu ne bo zamere!

PROSIM torej, **POŠILJAJTE** še za svete maše duhovnikom v starem kraju! Pošiljajte na spodnji naslov! **Toda SAMO ZA MAŠE** pošiljajte, drugačnih darov zdaj jaz ne zbiram. Ker tam še vedno visoko stoji ameriški dolar, pomagajte na ta način lahko precej, seveda ne samo duhovnikom, pa saj o tem sem že svoj čas večkrat kaj zapisal.

PROSIM! Zraven pa rečem: Bog plačaj in — oprostite . . .

Naslov: P. Bernard OFM., 62 St. Marks Place, New York City.

A VE MARIA

April, 1943—

—Letnik XXXV

V PREMISLEK

P. A. Urankar

DANAŠNJA strašna morija po vsem svetu naj bi bil glas božji. Tako nam govore vsi duhovni ljudje. Ali bo ta glas božji našel odmeva v naših srcih. . . ? Ne pozabimo: res je, Bog nam govori, drugi pregovor pa tudi pravi: kjer je vojska, tam ima tudi hudič svoj dan.

Da bi le ne bil ta glas božji glas vpijočega v puščavi kot je tolikrat bil v zgodovini človeštva.

Stopili so k Janezu, Kristusovemu predhodniku, judovski policaji in odposlanci, da ga povprašajo za identifikacijo in licenco. Kdo si in odkod imaš oblast? Ali ni bil čuden odgovor njegov? Nisem ta, po katerem vprašujete, sem glas vpijočega v puščavi, pripravljam pa pot tistemu, za katerega me vi imate.

Glas vpijočega v puščavi. Puščava, širna in prostrana ravan, polna gluhega peska, polna vetrov in prazna življenja, kdaj je še kdo stopil v puščavo, da bi oznanjal besedo božjo? Ali ga bo sploh kdo slišal v tej neizmerni pusti, kjer viharji tulijo in mu prestrežejo sproti njegov glas? Ali naj trdemu pesku pridiga, ki nima srca, ki ima samo razbeljeno gorkoto sonca, gorkoto, ki žge, žge . . .

Na pravo struno si udaril Janez, Gospodov predhodnik. Ta puščava, ki si jo omenil ni nikdo drugi kakor to trdovratno človeško srce, ki v sebi nima drugega kakor gluhega peska strasti, preko katerega vejejo žgoči viharji skušnjav in telesnosti. Ali je neumljivo, zakaj glas vpijočega ne more odmeva najti? Pa prihajajo spraševat, kdo je in odkod ima oblast, ko dobro vedo, da pripravlja pot Gospodu, ki bo odrešil človeški rod . . .

Bob v steno je prevečkrat božji glas, če že vselej ne. Bob v steno srca, ki se odbije, ne da bi se zajedel in zasidral v srcu. Pa če bi imel Bog še toliko velik in ogromen pomnoževavnik glasu (amplifier), kakor ga rabimo mi časih na ogromnih prostorih za povečanje glasu govora, bob v steno srca bi bil njegov glas. Zakaj zaprto srce je kakor zaprto uho, vso oglušeno; rabi še tako velikansko slušalo in še tako ogromni ustnik, nič ne bo ujelo. Kolikokrat bi moral tudi nad nami zdvajiti Gospod: Glas vpijočega v puščavi sem. Zdvojiti ne zato, ker je njegov glas preslab, temveč, ker je srce puščava, srce človeško.

Naša krivda je torej, da mora biti božji glas vpijočega v puščavi, ker z milostjo ne sodelujemo. Kako se nam oko topi in odpira, ko čujemo tega ali onega pridigarja, ki zna lepo govoriti, da solze same lezejo z oči, kako nas boža v uho beseda božja, srce nima nič od tega. Sekiro v roke, sekiro spoznanja, pa obsekaj štor svojega srca. Obsekaj vse trdo in surovo na tem srcu, da bo pripravljeno bivališče Gospodovo. Beseda božja, naj bo beseda vesti ali beseda cerkve bo le tedaj našla pravo mesto, če boš imel srce pripravljeno. A s svojim radijom ne boš ujel nobene pesmi oddaljenih postaj, če ti aparat ne bo v redu. Treba ti žice, zvezane z anteno, treba posebne žice zvezane z odvodnikom v zemljo, treba posebnih žarnic, treba govorilnika, vse mora biti v redu, če ne, bo pesem oddajne postaje zgubljena bogvekje. Tako je z našim srcem: radijo božji je. Antena je zaupanje v božjo pomoč, odvodna žica je moč odpovedi, ki odvaja strelo skušnjav od srca, tiste posebne žarnice so čednosti božje, govo-

rilnik je vest.

Kakor nas je Bog ustvaril brez nas, tako nas noče osrečiti brez nas. Komur je božji glas glas vpijočega v puščavi, ta naj se boji, da tudi njegov glas pri Bogu ne bo glas vpijočega v puščavi.

TOPLICE — ena redkih besed, ki čudovito božajo ušesa zlasti bolnikom. Ko odpovedo vsa druga zdravilna sredstva, eno še preostane — v toplice bom šel. Poznam kraj v domovini, kjer imajo take toplice, pa mislijo tamkaj ljudje, da sploh bolni biti ne morejo, zato ker so tam toplice. Res, marsikomu je v topličah zdravje na novo vstalo. Kaj pravim, marsikomu, vsakemu pomagajo več ali manj, če mu le niso korenine življenja popolnoma spodjedene od kake zavratale bolezni.

Take toplice, kraj zdravja, prijatelji, so naše spovednice. Kristusove toplice, kamor naj bi mi vsi, kar nas je na duši bolnih, hiteli zajemat novega zdravja in odpuščanje grehov. Kristus je naš zdravnik in on sam nam predpisuje, da moramo v te toplice po dušno zdravje. Mar bomo nespametni, da nebi uporabili božjega recepta. Norec je bolnik, ki noče medicin in pripomočkov k zdravju.

Dva razloga imam, da grem v te toplice. Da se enkrat pošteno umijem, ne samo na zunaj, ampak pošteno si bo treba dušo spotiti, da bom tudi notranje čist . . . Da utrdim v sebi moč, da si poživim duhovno kri, milost božjo, tako se bom lažje bojeval proti dušnim boleznim, če bo ta zdrava kri v meni.

Kakor bi me bilo sram, če bi moral stopiti v družbo z neumitim obrazom, tako je lahko sram katoličana, ki si nikdar v spovedi ne umije svoje duše. Snaga je zdravju podlaga, pravijo, zdravje je pa pol življenja. V duhovnem življenju isto velja. Dušna snaga je podlaga duhovnemu zdravju. Lepota telesa, koliko ne damo nanjo? Lepota in snaga duše pa nam je deveta vas in deseta briga.

Duša je le prevečkrat tista beračica — pepeljčica, ki smo o njej brali v šolskih či-

tankah. V kleti je bil njen prostor, nobena sivega zraka ni nikdar imela, vode je dobila komaj toliko, da si je žejo pogasila, nihče se ni zanjo brigal, nikdo je ni pomiloval, nihče je ni ljubil, dokler ni lepega dne prišel od nekod kraljevič, videl v njenem umazanem obrazu krasne oči. Popeljal jo je ven iz kleti, oblekel jo v kraljevsko obleko, odel vse njeno bitje z dihom najlepše lepote. Takrat so videli vsi, da je lepša od najlepših. — Tako je Kristus-kralj prišel na svet, da poišče ubogo dušo pepeljčico in ji da nazaj plemstvo kraljice. Predvsem ji je prinesel duhovne vode sv. spovedi in takoj, ko si je umila obraz, je videl svet, da je ta duša odsev najlepšega Boga. Sv. spoved je božji studenec in sveta odveza je voda, ki še danes lahko tvojo dušo-beračico spremeni v kraljičino, nevesto božjo. Če si božji, ne bodi kakor razposajen otrok, ki se vode boji.

Druga resnica o vodi je ta, da ima v sebi zdravilno moč. Zdravniki povdarjajo, kdor vode in kopeli ne pozna, mora polagoma podleči. Obisti v telesu imajo pri takem umazancu dvojno delo in ves organizem polagoma omaga, zato polagajo toliko važnost na zdravilnost vode. Nalašč se poslužujem vseh teh primer, da nam bo bolj jasno, in bolj razumljivo, da je tudi voda zakramentalne milosti sv. spovedi polna čudežne moči, ki odvaja predvsem strupe, snovi grešnosti in hudega nagnjenja, obenem pa človeka utrdi, da lažje premaguje sovražnike dušnega zdravja.

Premisli vse to in opravi dobro spoved ta postni čas.

CVETNA nedelja, prvi dan v velikem tednu. Ta nedelja je prvo dejanje največje žaloigre v zgodovini. Veliki teden se prične s hozano, se na veliki petek prelije v grozni "križaj ga", na Veliko nedeljo pa zopet izzveni v alelujo.

Veliki teden — podoba človeškega življenja. To življenje ima svojo Cvetno nedeljo, ima svoj veliki petek, pa tudi svojo velikonočno alelujo. Žalost in veselje se vrsti v njem. V teh dneh praznikov se — človek spomni: Bog je šel isto pot . . .

Eden največjih sodobnih slovenskih pisateljev. Ivan Pregelj, je nekoč po praznikih dal svojim učencem v šoli domače naloge z naslovom "Prazniki". Tako nekako se je glasila. In z napetostjo je čakal, kaj bodo učenci vse napisali. S sončnimi obrazi so primahali vsak s svojo nalogo. In profesor je bral . . . Prazniki so nam prinesli vsega dobrega . . . France je pisal: Krače, kolače, potice . . . Janez je pisal: Klobase, pirihi, žegenj . . . Enako je povedal Mihec v tretji klopi in Jože v četrti, vsi od kraja so vedeli premnogo povedati o židani volji, ki jih je navdajala za praznike, o mesenih dobrotah in okusnem hrenu in drugih sorodnih sladkostih . . . Bral je profesor domače naloge. Nič ni bil zadovoljen. Iskal je naprej, bral domače naloge tja do zadnjega v zadnji klopi, pa tudi v njih ni ničesar našel. Nazadnje vzklikne: Toliko vas je v razredu, pa ni enega, ki bi bil zapisal, da je na Veliki petek Bog umrl, da je na Veliko nedeljo Bog vstal od mrtvih.

Res žalostna zgodba. Pisatelj jo je naslovil z balado, to se pravi: žalostna povest ali pesem. Pa učencem ni mogel toliko zameriti, mladim je praznik dan počitnic in počitniških dobrot. Zameril bi lahko starejšim, ki pišemo s svojim življenjem enake naloge ob takih praznikih. Kolikim je Veliki petek z Veliko soboto in Veliko nedeljo čas milosti. Kaj niso večkrat tudi naše misli te dni le pri velikonočnem blagoslovu, pri poticah, kračah in hrenu. Križani Bog, vstali Bog se je moral pred poticami skriti tja daleč v kot . . .

Cvetna nedelja je žalostna vigilijska vesele Velike noči. V pričakovanju praznika vstajenja živimo. Krvava tridnevna, ki jo bo opravljal Kristus Gospod v blagor človeštvu se bo končala z zmagoslavno alelujo. Velika nedelja, da bi mogli videti v tebi vse, kar nam kažeš, slišati, kar nam govoriš. Velika je vsaka nedelja, zakaj Gospodov dan je, toda velikonočna nedelja je večja od drugih, ker je to drugi Božič, ki skoraj še nadkriljuje 25. december. Vera v Gospoda nam je bila potrjena s Kristusovim vstajenjem. Po besedah svetega Pavla lahko rečemo: če bi Kristus ne bil vstal, kaj

nam pomaga vsa naša vera. S krvavo tridnevno, od Velikega petka do velikonočne aleluje, nam je Bog dokazal vse svoje veličanstvo, predvsem velikost in globino svoje ljubezni. Velika nedelja je most, ki mosti prepad med človeškim in božjim, med zemljani in nebeščani. Velika nedelja je druga kitica one pesmi, ki jo je slišal Adam v rajju, pa jo je presekal meč kerubina varuha. Velika nedelja je največje božje razodetje, ker se nam je razodel sam Bog, razodel kot veliki prijatelj človeštva, kot oče ubogim izgubljenim sinovom, kot Bog Stvarnik, ki ljubi svojo stvar in je noče gledati razbite kakor lončeno posodo na dvorišču. Postavil je to razbito vazo nazaj na mesto, kjer je stala preje. Seve povezano in osnaženo in vso lepo kakor je bila nekdanj. Velika nedelja je pika na koncu božjega stavka: tako ljubi svoje stvari samo Večni Stvarnik.

Dve o Hitlerju.

Naš farmar Pavel je kavel. Kakšne se je znebil oni dan.

Pravi: Jaz bi pa rad tisto uro umrl, ko Hitler.

"Kaj vam bo v tako čast umreti v isti uri s firerjem?", mu nekdo odgovori.

Naš farmar Pavel, ki je kavel, pa odgovori:

"Vem, da bodo tisto uro vsi škrti pekla in kar je rogatega na zemlji, vse bo imelo opravka s Hitlerjem, takrat bi se pa jaz prav lahko zmuznil mimo hudičkov v vica ali še naprej.

2.

Ko so vprašali mornarja, ki je bil 83 dni sredi morja, če ni bil najbolj osamljen človek na svetu. Dejal je: "Ne." — "Imel sem obzorje pacifika pred seboj, razbit čolnik pod seboj in Boga nad seboj, Hitler vsega tega nima, zato je on najbolj osamljen človek na svetu."

TONE SE JE ŽENE NAVELIČAL Iz spominov starega župnika.

TISTI čas se je zglasil v moji pisarni Tone in je dejal:

“Saj sva sama, kajne? Rad bi se z vami popolnoma zaupno pogovoril. To veste, da imam sitnost v zakonu. Ta reč se plete že nekaj let. Ne gre nama skupaj in nama ne gre. Ne bom vam vsega od kraja razlagal, kako je med nama, saj vam ni ravno neznano. Odločil sem se, da se mora temu narediti konec . . .”

“Izvrstno, Tone! Naredite konec in jaz vam prav rad pomagam, kolikor je le mogoče.”

Kislo se je nasmehnil in ni mogel skriti zadrege. Dejal je:

“Ne vem, če ste me prav razumeli. Menda mislite, da se mislim z ženo poravnati. Ampak to je nemogoče. Zato sem se odločil, da jo bom pustil in se bom poročil s tisto, ki se imava že nekaj časa rada. Zdaj bi vas samo vprašal, kaj mi je narediti, da se bom lahko spet v cerkvi poročil. Ne bi rad odpadel od cerkve, ko sem bil tako dolgo dober katoličan. Vesel bom, če mi boste res pomagali, kakor ste mi ravnokar ljubili.”

Zazeblo me je pri srcu, pa ne toliko radi Toneta, ampak največ radi njegovih treh otrok in tudi radi njegove žene.

“Nisem vedel, da imate že drugo zbrano.”

“Saj ne morem reči, da imam zbrano, ampak tako je nanese in mislim, da mora človek nazadnje le sam zase gledati.”

“Ko ste se poročili s sedanjo ženo in pred Bogom obljubili, da jo jemljete v krščanski zakon, ste menda tudi sam zase gledal — ali ne?”

Nič ni rekel, samo z rameni je zmajal. Takrat je prišla pošta in jaz sem razgrnil predse dnevnik, ki sem bil nanj naročen. Hotel sem dati Tonetu priliko, da nekoliko razmisli, kar sem mu bil malo poprej povedal. Mož pa očitvidno ni nič razmišljal, zakaj takoj me je pokregal.

“Dajva končati to zadevo, časnik boste pozneje brali in ostalo pošto pregledali. Saj vas ne bom dolgo zadrževal.”

“Tone, jaz si pa ne morem misliti, kako bi mogla vaša zadevo kar tako na kratko opraviti. Poročeni ste bili v cerkvi, tri otroke imate, vsa fara ve, da ste vi krivi nesporezuma z ženo v veliko večji meri kot vaša žena, dober katoličan ste tudi, kot sami poudarjate — kaj naj vam tedaj drugega povem ko to, da se vaša želja po drugi cerkveni poroki ne more izvršiti?”

“Na noben način ne?”

“Na noben način ne! Jaz se le čudim, da ste sploh prišli predme s takim vprašanjem.”

“Pa če bi mogel pred škofa in mu vse podrobno razložiti? Saj bo moral razumeti, da tako ne morem živeti naprej.”

“Škofu ni treba nič drugega razložiti kot poslati mu sliko tiste ženske, ki se mislite z njo poročiti. Da je lepa in zelo dobra, tega še povedati ni treba. Samo to pripišite, da ste se smolili okoli nje nekaj let, medtem ko je doma jokala vaša prava žena in vaši trije otroci niso vedeli, ali naj vas ljubijo kot očeta ali sovražijo kot mučitelja njihove matere.”

Spet sem pogledal v časopis, pa sem vendar videl, kako je Toneta zadela moja beseda. Pogledal je v tla in tako zardel, da je še meni postalo toplo v licih. Nekaj hipov sva molčala. Zdelo se mi je, da se že pripravlja na odhod, pa se nisem nič zmenil. Vstal je in dejal:

“Torej ni res nič s kako cerkveno poroko?”

Meni se je začelo že neumno zdeti. Delal sem se, kakor da ga niti ne poslušam in da sem preveč zaverovan v branje. Prevzet od novice v časniku sem vzkliknil prav nejevoljno:

“Ta nesrečni Mussolini! Zdaj se je čisto zares spraval nad Etiopijo! Če ga ne bodo ustavili, je to začetek nove velike vojne in kdo ve, kje se bo končalo! Naj se mu po-

sreči ta rop, pa bo šlo naprej in vsaka država bo smela vreči med staro šaro svoje mednarodne pogodbe. Za Mussolinijem bo seveda prvi Hitler in bo šel po poti Italije in Japonske. Liga narodov je žrtvovala Mandžurijo, zdaj je podobno, da bo žrtvovala Etijopijo, kaj pride potem na vrsto?"

Vedel sem, da je Tone velik politik in se zanima za svetovna vprašanja. Zato se nisem nič začudil, ko je za hip takoj pozabil svoje domače težave in je nejevoljen dejal:

"Saj to je tisto! Na vsak način se pripravljajo velike nove vojske. Le verjemite, da Mussolinija ne bo nihče ustavil. V Ligi narodov so same mevže skupaj. Niti par mesecev ne vidijo naprej."

Spet sem se zagledal v časnik. Tone je malo počakal in dejal:

"Dajte no reči zadnjo besedo, ali prav res ni nič?"

"Kaj ni nič? Z Etijopijo?"

"Saj sem že rekel, da boste pozneje brali. Ali res ni nič s tem, da bi se mogel cerkveno poročiti?"

Porinil sem časnik od sebe in naročil Tonetu, naj sede. Res se je neokretno spet spustil na stol.

"Poslušajte, Tone! Veliki državniki včasih pravijo, da so njihove pogodbe z drugimi narodi in državami samo kos papirja. Vredne nič več kot kolikor stane papir, na katerem so napisane. Kaj pravite vi na to?"

"Lump tako govori! Take državnike bi bilo treba obesiti na prvo vejo."

"Tudi jaz tako mislim. Vendar pomislite tole: Države napravljajo svoje pogodbe same med seboj in se nič ne sklicujejo na Boga. Pravijo, da samo človeška beseda velja, dokler pač velja."

Nisem odvrnil oči od Toneta in zdelo se mi je, da že nekoliko slutim, kaj mislim reči. Ko ni nič odgovoril, sem kar nadaljeval:

"Čeprav so torej pogodbe med državami samo človeške besede in obljube, nas vendar jezi, če zvemo, da je kaka država snedla svojo besedo in drugo napadla iz gole samopašnosti. Kaj bi šele bilo treba reči, ako bi bila kaka meddržavna pogodba zakrament in bi se sklepala pred oltarjem, celo med sveto mašo, torej prav pred bož-

jim obličjem?"

Zdaj je Tone spet zardel in pogledal v tla. Videl sem, da razume, kaj se skriva v mojih besedah. Nisem pričakoval odgovora, zato sem nadaljeval:

"Tone! Tako pogodbo ste vi sklenili s svojo ženo, ko ste se ž njo pred oltarjem poročili. Če si vi domišljate, da imate pravico to pogodbo, ki ste jo z besedo in peregom podpisali do smrti, smete zdaj kar na lepem prelomiti, potem res ne morem razumeti, zakaj se oba jeziva na Mussolinija, ki je udaril na onemoglo Etijopijo, in na vse druge napadalce, ki bodo šli za tem nelepim Mussolinijevim zgledom. Če je kaj takega prav za privatnega človeka, zakaj bi bilo manj prav za državnike in državne poglavarje? Če je prelomitev pogodb lumparija v javnem življenju, zakaj bi bila manjša lumparija v privatnem?"

Tone je sedel na strašno bodečem trnju, toda vedel sem, da ne smem odnehati. Nabijal sem kakor kladivo:

"Poprej ste rekli, da so pri Ligi narodov same mevže, ki se ne bodo upale Mussolinija resno ustaviti — ali hočete na drugi strani, naj bom tudi jaz taka mevža, da vam rečem: Prav, prav, Tone, le naženi ono babo in si vzemi prijazno punco. Ali naj bo škof taka mevža, ki bo za menoj ponovil one besede? In dalje, saj to veste, da jaz in škof nimava nič odločevati v teh rečeh, ali naj bo katoliška cerkev, ki ima dolžnost čuvati pogodbe, torej tudi zakonske pogodbe, ali naj zdaj ravno radi vas in vaše nemarne zaljubljenosti v prepovedano žensko postane mevža in vam dovoli razporoko in ponovno poroko in to celo v cerkvi? In ker nazadnje tudi Cerkev nima nobene oblasti na to rečjo, vas še to vprašam: Ali naj Bog sam postane taka mevža in prelomi svojo besedo, ko je vendar slovesno dejal, da zakramentalna zakonska zveza velja notri do smrti? Ali naj zdaj postane mevža kot je postala po vaših besedah Liga narodov in se radi vašega skakanja čez ojnice premisli ter vam dovoli snesti slovesno izrečeno besedo . . ."

Razvnel sem se in se skoraj zbal, da ne stopim predenj in mu še s pestmi potrdim,

kako resno mislim vsako besedo. Zato sem vstal in se obrnil proti oknu, da Toneta nisem videl. Naenkrat sem sredi svojih razvnetih besed zaslišal, da je nekaj počilo. Ozrl sem se in videl, da je Tone zaprl vrata

za seboj in da je odhajal po stezi na cesto...

Čez dva tedna sem zvedel, da se je poročil — na kortu. Vzdihi sem in dejal:

“Še bodo vojne in še bodo prekucije na svetu . . .”

KRISTUS V KAFARNAUMU

(Konec)

Zdi se nam, da še vidimo ganljivi prizor, ki se je odigral pred hišo paganskega stotnika. Še stoji Nazareneec tu. In nam ni mogoče drugače misliti, kakor da bo, da mora iti v hišo. Le to bi bil najlepši konec tega dokaza ponižnosti in moči. Toda moje misli niso vaše misli. Kristus je spregovoril svojo mogočno besedo — še en lahki mahljaj z roko, ki pomeni blagoslov — in on se obrne k odhodu. Velika žrtev stotnikova je bila sprejeta; v resnici, bila je velika žrtev. Kako lahko bi mu bilo, tako vzvišene-gosta sprejeti v svojo hišo, toda njegova ponižnost se je prostovoljno odrekla tej veliki časti.

Toda Kristus tega ni pozabil. Vidi se, kakor da bi angelji božji stotnikovo veliko žrtev nesli v nebo in jo položili na varnem kraju z napisom: Stoterokrat ti bo povrnjeno.

Globoko ginjen še stoji pagan pred svojo hišo in gleda za odhajajočim Zveličarjem. Nato se obrne in hitro kakor blisk se domisli svojega, na smrt bolnega sužnja. In v tem trenutku stopi njegov suženj zdrav pred njega. Vzklik radosti pri vseh navzočih naznani njegovo ozdravljenje. In stotnik, ali smemo misliti, da je v tem trenutku svojega ozdravljenega sužnja objel in poljubil? Od sedaj zanaprej si prost, mu reče. Toda ne, ne prost, od zdaj zanaprej je njegov bivši suženj z dvojno močno verigo priklenjen na svojega gospodarja; z dvojnato zlato verigo hvaležnosti in ljubezni. Bolnega sužnja je zgubil, prijatelja, udanega in zvestega do smrti je zato prejel. S tem je bil v prvo poplačan.

In drugi sužnji in vojaki? Oni so ga ved-

no ljubili, tega dobrega gospoda, od sedaj zanaprej ga obožujejo. Oni mu ne bodo nikdar pozabili, kaj je njim dobrega storil, oni mu dobroto povračujejo z ljubeznijo in zvestobo; in tudi ljubezen sužnja je vedno zlato. Poplačan je bil s tem v drugo.

In pagani v Kafarnaumu in po celi Galileji? Kako so ponosni na stotnika, ki jim je kot pravi vodja in častnik pokazal pot in jim odprl duri k velikemu, češčenemu Galilejcu. In ako se bodo od sedaj zanaprej z trdnejšo vero in večjim zaupanjem obrnili k božjemu poslancu za pomoč, ta stotnik jim je pokazal pot. Ta blažena misel mu je bila tretje plačilo.

Ali kako borno je tako plačilo, ki mu ga more dati zemlja! Leta so minula — desetletja. Naš duh nas ponese na Špansko; tu vidimo pridigarja Kristusovega, že postaranega, pa v mladeniški gorečnosti poslanstvo zveličanja oznanjevati. Mi spoznamo poteze njegovega obraza. To je nekdanji stotnik iz Kafarnauma. Kaj vse je moral moč čutiti, kadar je od potrebe ponižnosti, brezpogojne vere in zaupanja govoril. Gotovo je njegova beseda imela veliko privlačno silo. Apostolstvo mu je bilo četrto plačilo.

In peto? Spoznamo je iz preroške Kristusove besede: Povem vam pa, da jih bo veliko prišlo od vzhoda in zapada in bodo sedeli za mizo z Abrahamom in Izakom in Jakobom v nebeškem kraljestvu.

Šesto plačilo? To je krona, s katero ga je Kristus z svojo pohvalno besedo za vse čase odlikoval: Resnično povem vam, take velike vere nisem našel niti v Izraelu. Vzor vere in ponižnosti za vse čase.

V največje plačilo mu je bilo pa to, da so besede, katere je nekoč kot ponižni pagan,

V. Znidaršič

tresoč se od razburjenosti, izustil, kot milostne besede sprejete in povišane, k besedami luči postavljene na svetilnik za vse one, ki se hočejo Kristusu v presvetem zakramentu bližati. Nobenega katoličana ni na celi zemeljski obli, ne v Evropi ne v Aziji, in tudi ne na najoddaljenejših otokih; noben papež, noben duhovnik, ne berač, kateri, vsakikrat, kadar hoče prejeti presveto Telo Gospodovo, ne bi bil opomnjen na one besede pagana, ki so mu govornjene, in da on sam, trkajoč na prsi z pobožnostjo ponavlja: Gospod, nisem vreden, da greš pod mojo streho, pa reci le besedo, in ozdravljena bo moja duša. Ako premislimo, koliko milijonov in milijard sv. maš se opravi in sv. obhajil prejme, spoznamo, da so te besede narastle kakor deroči veletok, kateri ne bo prenehal do konca sveta. In veselje nad tem dejstvom je gotovo stotnikovo največje plačilo in najlepša krona za njegovo ponižnost in velikodušno žrtev.

Kristus je preživel v Kafarnaumu največ časa svojega javnega življenja. Le prvo leto se je mudil nekaj mesecev v Judeji. Ko je pa prišel v Kafarnaum, je večkrat, toda le za malo časa zapustil to mesto. Vsako leto je šel v Jeruzalem; večkrat obiskoval v okolici Kafarnauma mesta in vasi in učil v njih, podvzel enkrat daljše potovanje v Sidon in Tirus, da bi vrnil tamošnjim paganom obisk, s katerim so ga počastili ravno v času, ko so ga farizeji najbolj preganjali; se vrnil po velikem ovinku proti vzhodu skozi kraje deseterih mest zopet k Galilejskemu morju. Kristus stopi v čoln, ki ga pripelje na drugo stran jezera v malo mestece Dalmanuta. Toda takoj mu pridejo naproti farizeji in saduceji, in se začno ž njim prepirati. Oni hočejo imeti znamenje z neba, da bodo verovali njegovim naukom; njim ne zadostujejo čudeži, katere je že storil Kristus, ker so bili pač zakrknjenega srca. Kristus jim odgovori, da se jim ne bo dalo drugo znamenje, kakor znamenje preroka Jona. (Znamenje preroka Jona je Jezusovo vstajenje od mrtvih.)

In Kristus stopi nazaj v čoln in se odpe-

lje proč. Čas milosti za Dalmanuto je minil, in se ne povrne — nikdar več.

Kristus, vedoč za naklepe, da ga mislijo umoriti, si je takorekoč z begom rešil življenje. Kolikokrat je že ljudstvo odreklo vero v njegovo božje poslanstvo. V Nazaretu so ga hoteli pahnuti čez skalo v prepad. Zakaj? Ker so se spotikali na njegovem nizkem pokolenju. V Gergezi so ga prosili, naj odide od njih. Zakaj? Ker jih je vznemiril v brezbriznem življenju; v Kafarnaumu so se ločili od njega in veliko jih je bilo, ki so ga zapustili. Zakaj? Ker niso njegovih visokih nauk razumeli. V Jeruzalemu so mu grozili s smrtjo. Zakaj? Ker je delal preveč čudežev. In v Dalmanuti, kamor je pravkar prišel, mu nočejo verjeti. Zakaj? Ker dela premalo čudežev in premajhne; zato zahtevajo znamenje iz neba. Ni čuda, da se je morala v njem zbuditi sveta jeza.

Kristus se bliža v čolnu kraju, ki se imenuje Betsaida. Blaženi čoln, v katerega je on stopiti blagovolil, blaženi valovi, ki ga smejo nositi, blažena moč vetra, katera se upira v jadra in goni čolnič svojega Stvarnika. Blaženo obrežje, katero sedaj po daljšem času njegove odsotnosti zopet vidi njegov prihod. Blaženi kraj, kateri sme Jezusa iz Nazareta pozdraviti v svoji sredi. Pa vendar! Ljubezen Zveličarja do Betsaide, iz katere je imel več apostolov, se je že vidno ohladila. Kako dolgo še, ko bo prerok iz Nazareta klical tudi temu mestu svoje — gorje. Zakaj? Ker je pri večini prebivalcev prevladovala želja, videti kolikor mogoče mnogo čudežev, a za poobljšanje svojega življenja in za rešitev svojih duš se niso brigali.

Ko pride Kristus s svojimi apostoli v Betsaido, mu ljudstvo, željno zopet videti čudež, takoj pripelje slepca, da bi ga ozdravil. On ga prime za roko, in ga pelje ven iz mesta. Ljudstvo hoče ž njim, on jim ne dovoli, le apostoli ga smejo spremljati. Zunaj mesta ga ozdravi. Toraj Betsaida ne bo videla več Kristusovih čudežev; enkrat za vselej je zaigrala zaupanje in milost Gospodovo.

Kaj kmalu je bilo Jezusu dosti te mlačnosti svojega ljudstva.

Stoji sredi učencev na višini nad Galilejskim morjem, obrne se in gleda nazaj na jezero, katerega je tako ljubil, na mesta, kjer je toliko deloval in katere zapušča. Zdaj ne blagoslavlja več kakor poprej. "Gorje ti, Korozain, gorje ti Betsaida! Zakaj, če bi se bili v Tiru in Sidonu zgodili čudeži, ki so se zgodili v vama, bi bila zdavnaj sedela v raševini in pepelu in se spokorila! Vendar Tiru in Sidonu bo na sodbi lažje ko vama. In ti, Kafarnaum, do neba povzdignjen: do pekla se boš pogreznil!"

Strašne so te groznje.

Kaj je bil Kafarnaum našemu Zveličarju! Lahko beremo iz njegovih besed: ko je Korozain in Betsaida tako ostro grajal, se domisli tudi mesta Kafarnaum. In ti — Kafarnaum! — To je kakor vpitje materinega srca, ki je vse žrtvovala za svojega otroka, in ki spozna, da je bila sramotno prevarjena. In ti — Kafarnaum — se zdi kakor da si moramo zraven misliti: ti otrok mojega srca, ti kraj moje ljubezni.

Kafarnaum, ki si do neba povzdignjen! Resnično, če je kedaj bilo nebo na zemlji, je bilo ob Genezareškem jezeru v tistih treh letih, ko je Kristus dobrote deleč in oznanjajoč nebeško kraljestvo, osrečil oni kraj.

Kako se je spnilo prerokovanje Kristusovo? Zamislimo se samo za nekaj let nazaj pred tisti čas, predno so bile najdene razvaline Kafarnauma, in stopimo v duhu v bližini Genezareškega jezera na kakšen vrh gore, in glejmo iz višave na nekdanjo tako cvetočo in rodovitno pokrajino. Kje je Kafarnaum? — Kje Korozain? kje je Betsaida? — Tako so se učenjaki prepirali in spraševali eden drugega: Tam leži, je rekel prvi, a drugi je trdil, ne tam, nekje drugje mora biti. In kakor je bilo že v začetku tega spisa omenjeno, več kakor tisoč let niso vedeli, kje je Kafarnaum. Že križarji so ga pred sedemsto leti brezuspešno iskali.

Oni, ki so tu živeli, spijo spanje, iz katerega jih bo zbudil Bog ob koncu sveta. In ako gledaš po jezeru, lahko čakaš tisoč in tisoč let, a nikoli več ne boš ugledal jadrov čolnička, na katerem bi se ti bližal Kristus, ki je nekdanj te vode in vso okolico z svojo pričujočnostjo razveseljeval in posvetil.

Mnogokrat še razsaja po jezeru vihar, kakor nekdanj, ki navadno nastane naenkrat, skoraj v trenutku in ogroža s smrtno nevarnostjo one, ki se nahajajo na njem; toda nobenega ni več, ki bi vstal in z božjo močjo zapovedal valovom, naj mirujejo. Minil je čas milosti za Kafarnaum, ki se ne povrne nikdar več.

Kar je bilo za Kafarnaum pred dva tisoč leti, to je zdaj za tebe, častiti bralec; čas milosti. Zdaj uči Kristus v tebi, — zdaj dela čudeže v tebi, — zdaj ti ponuja svoje milosti, — zdaj je on tvoj dobrotnik, rešitelj, Odrešenik, — — toda potem ne več. In ti ne veš, če ni že blizu dan, ko se Kristus od tebe obrne, da se ne vrne nikdar več.

Zdaj, ko je še čas, si utisni globoko v srce zadnje klice Kristusove: In ti, Kafarnaum!

Taki smo . . .

Dva trgovca sta odprla trgovino. Nesreča je bila ta, da jih je bilo v istem bloku več kot eden. Dva sta bila v istem bloku. Ne bo šlo, pravi prvi: Moral bom svoje blago bolj advertizirati. Moj sosed ima nad trgovino napis: "Najboljše blago imam." "Kaj je moje slabše?"

Dal je zapisati nad trgovino: "Najboljše blago v tem volilnem okrožju dobiš pri meni.

Sosed-trgovec to vidi: pa brž napiše nad trgovino: "Najboljše blago v mestu dobiš tukaj."

Prvi trgovec da takoj popraviti svoj oglas: "Najboljše blago v tej državi dobiš tukaj."

To soseda razkači in da napisati: "Najboljše blago v deželi dobiš pri meni."

Nato je šlo naprej: Eden si da napisati, da ima najboljše blago v Združenih državah, drugi pa, da najboljše blago na svetu.

Med tem, ko sta se ta dva kregala z svojim najboljšim blagom, je pa tretji trgovec prišel z napisom nad trgovino:

"Jaz imam pa najboljše blago v tem bloku."

Pri tem je tudi ostalo.

Taki smo.

Dva se prepirata, tretji žanje . . .

KRIŽEM KRALJESTVA KRIŽA

A. Urankar.

Otoku Malte je podaril papež 60 tisoč dolarjev. Ta otok je najstrašneje bombardiran na vsem svetu. Imel je že blizu 1500 napadov. Otok leži v sredozemskem morju, v posesti ga imajo Angleži.

***

Umrl je v Londonu katoliški kardinal L. Hinsley, vodja katoliške akcije med Angleži. Užival je spoštovanje v vseh krogih, tudi pri nasprotnikih. — Zdaj je število kardinalov padlo že pod polovico običajnega števila.

***

Za novega predsednika švicarskih zveznih držav je bil izvoljen odličen katoličan Dr. H. Celio. Ob priliki svoje

izvolitve je podal lepo izjavo, da je v "križu in ljubezni, ki jo križ pridiguje, zveličanje sveta iz zmede, ki v njej svet danes tiči."

***

Veliko je pomanjkanje duhovnikov v ameriški armadi. V celi Floridi imajo komaj tri katoliške duhovnike. Tudi preko morja jih gre malo. Temu ni krivo pomanjkljivo število duhovniških prostovoljcev, pač pa padanje duhovniških poklicev na splošno. Škofje se zdaj zelo trudijo, da jih dobe več in več za vojsko. Pri tem bodo seveda fare doma trpele. Bo treba pa toliko bolj delati vsem, ki bodo na mestih ostali.

V novem pogromu proti poljskemu narodu, so Nazisti zopet mnogo duhovnikov in škofov spravili s sveta. Nekateri kraje so popolnoma izpraznili. Z židovstvom hočejo na vsak način iztrebiti tudi katolicizem. Pol milijona otrok je v ruskih taboriščih v Sibiriji, pol milijona se jih je pa zgubilo na nemško okupiranem ozemlju Poljske.

***

Nadškof Spellman je bil na obisku v Vatikanu in se je ravno te dni vrnil iz Evrope in Afrike, kjer je obiskal naše vojništvo. Newjorški nadškof je armadni škof Amerike za katoličane.

***

Ruska vlada je pripravila posebno knjigo, ki jo je spisal neki patrijarh Sergij za inozemstvo. V njej kaže, kako tolerantna je postala Rusija do vseh veroizpovedi, zlasti domače pravoslavne. — Svare pred njo, da je le propaganda.

***

Benediktinec Fr. Gregorij v Meinrad, Ind. je naslikal postaje križevega pota, v katerih je namestil rimske vojake z modernimi vojaki-naciji, fašisti in Japonci. Nastopa v tem križevem potu pri vsaki postaji tudi vojak Združenih držav. Ta križev pot zbuja veliko zanimaje povsod. Namenjen je bil predvsem vojakom. Vojak spremlja Kristusa na vsem križevem potu. Križev pot ima 15 postaj, kakor jih je

tudi v prvih časih postanka te pobožnosti imel. Zadnja postaja je postaja Jezusovega vstajenja. Postaja zmage. Umetnik, ki je ta križev pot priredil, je begunec iz Belgije. Cerkevna oblast je dala dovoljenje vojakom, da opravljajo pobožnost križevga pota po tem novem redu. Kdor si želi naročiti ta križev pot in hoče knjižico poslati svojemu vojaku, naj piše na naslov: St. Meinrad Abbey, St. Meinrad, Ind.

***

Ameriški katoliški škofje se zelo pritožujejo, da po naših radijih vse preveč ljudi navdušujejo za brezkraino sovražstvo proti vsem državam, ki so v vojski z nami. Vsa ta gonja za sovražstvo bi utegnila imeti skrajno slabe posledice. Da, Kristusov evangelij pravi: ljubi sovražnika. — Iz tega sledi, da je vojska velika sovražnica krščanstvu.

***

Druge velika skrb, ki prevzema vse vzgojitelje je dejstvo, da vedno več mater in družinskih žena gre v tovarne. Tako bo ženski svet bolj in bolj zgubil smisel za družinsko nalogo vzgojevanja otrok, ki bi morala biti prva skrb žena in mater. Vodja vladne policijske službe se je v bridkih besedah pritožil, da naraščajo vedno bolj zločini pri naši mladini. Vojska je vojska. Spet eden vzrokov, zakaj bi morali kristjani delati proti vsaki vojski, ker je vsaka vojska protikrščanska.

Velika težnja vseh narodov, ki se sedaj bojujejo, gre za tem, da po vojni zavladajo lepše socialne razmere, predvsem grede za tem, da bodo imeli vojaki, ki pridejo domov, priliko za delo in zaslužek. Zlasti invalidi-pohabljeni. Kako žalostno je po vsaki vojski, da morajo fantje in moške, ki so darovali življenske moči in svoje ude domovini, po vojski zastonj iskati kruha in dela. Spominjamo se, kako so v Washingtonu celo s puškami razgnali vojne veterane za časa Hooverja. Grdo, da nočejo naši narodni predstavniki pomagati predsedniku tudi v tej njegovi težnji. Pravijo, najprej zmagajmo, potem bomo urejevali.

***

Časopisi poročajo o duhovniku Rev. Murphy iz N. J., ki je na potapljanju se ladji dal svoj rešilni pas vojaku, ki ga je zgubil ter s tem šel sam v hladni grob namesto vojaka. Mislim, da bi isto storil vsak duhovnik. Služba njegova naj bi bila služba ljubezni, večje ljubezni pa ne najdeš v očeh Kristusovih, kot če kdo da življenje za svoje brate.

***

Mrs. Houdini, žena slovitega čudotvorca, ki je v svojem življenju z zgledi dokazal, da je vsa gonja in govoričenje špiritistov o duhovih gola sleparija in prevarantstvo, je deset let zastonj čakala, da se ji prikaže rajni mož. Časopisi so tudi hitro zagnali krik o njeni izjavi,

češ, da sedaj ne veruje v nobeno posmrtno življenje več. Niso pa poročali, da je žena, ko jo je zadel mrtvoud, takoj poklicala duhovnika. V zadnjih dveh dneh pred smrtjo, je opravila sveto spoved in prejela sveto popotnico po obredih katoliške cerkve, v kateri je bila Mrs. Houdini tudi krščena.

***

VRomuniji je patriarh romunske cerkve Nikolaj javno izdal proklamacijo, ki so jo morali čitati iz vseh prižnic: "Naciji se motijo, če mislijo, da bodo po tolikem prelitju krvi dosegli ustalitev svojega paganstva. Vse to prelivanje krvi bo človeštvo še bolj utrdilo v resnici, da nam je prostost tako potrebna kot zrak, ki ga vsako sekundo dihamo . . .

***

Škofje na Ogerskem so javno protestirali proti pregajanju katoliškega časopisja, noben katoliški list ne more mimo cenzorja Nemcev, ki zbrise vse, kar le diši po kaki katoliški misli brastva človeškega.

***

Najnovejše vesti vedo povedati, da pošiljajo Nemci vse duhovnike-vojake na rusko fronto in jih postavljajo v prvo vrsto, da potem gotovo padejo. Nevarna zalega — duhovništvo. Strašno se ga boje. Ruska fronta je pa tudi nov način, kako spravljati s poti vse, ki niso zaželjani.

NAŠI MISIJONARJI POZDRAVLJAJO . . .

Z BENGALIJE V INDIJI

Moj Šoši

IZ Piprekhalija je prišel, tam z one strani patankhalijskega rokava 'svete' reke Gangesa. Kakor da bi bilo včeraj, tako dobro se spominjam. Pred menoj je padel na kolena, z rokami se dotaknil mojih nog, priklonil glavo in prosil za blagoslov.

Sin številne družine. Bil je delaven in marljiv. Mnogo je pomagal svojemu priletnemu očetu, ki ga je imel zelo rad. Toda njegovi bratje so bili proti njemu. To ga je silno žalostilo. Ko je razmišljal o obnašanju svojih bratov, je skoraj obupal. V takih časih je izgledalo kot da bi bil izgubil zdravo pamet. Zato so mu že tedaj dali priimek "Pagla šoši, — blazni šoši". To ime mu je ostalo do današnjega dneva.

Vzrok blaznosti so po mnenju preprostih Bengalcev — hudobni duhovi. Te se mora izgnati, potem je vse spet v redu. Izganjati pa se jih mora seveda s silo, in to s tepenjem in šibanjem.

Ko je torej bil nekoč šoši po mnenju svojih sorodnikov zopet 'obseden' od duhov blaznosti, tedaj so se oni takoj podali na delo 'ozdravljenja'. Zgrabili so ubogega šošija in ga privezali k veliki palmi blizu ribnika. Nato so ga s tako silo pretepavali, da se je nesrečni fant zvijal kot črv. Oči so mu skoraj izskočile od bolečin. To je bil znak za okrutne mučitelje, da je hudi duh že v očeh. Samo od tu ga je treba še izgnati. Da mu pospešijo beg, potrosijo v šošijeve oči pest najbolj pikre indijske paprike. Lahko si predstavljate, kako je ubogi trpin kričal od neznosnih bolečin.

V svesti, da so opravili svojo dolžnost, so sorodniki pustili kričečega šošija privezanega k drevesu in odšli. Nadali so se, da

mu se bo pod uplivom polne lune povrnila pamet.

Nesrečni šoši pa je vedel, da bo popolnoma oslepel, če se mu takoj ne posreči priti k vodi in si izmiti oči. Po neizrekljivem naporu, da pretrga vrv ki ga je vezala k drevesu, se mu je končno le posrečilo pregristi vezi dšne roke. Grozna bolečina pekoče paprike v očeh mu je dajala vprav nadčloveško moč.

Vezi na nogah ni mogel razrešiti. Na pomoč ni smel klicati, ker je vedel, da bi ga ljudje le še bolj čvrsto privezali k drevesu. Oči so ga strašno pekle. V neznosnih bolečinah se je previjal in premetaval kot ranjen tiger — in vrv na nogah se je končno pretrgala. Skočil je k ribniku — bil je rešen! Vendar z enim očesom še danes le mežika. Toda kar je najhujše — bolečine zverinskega mučenja v tej noči so mu zares zmešale pamet. Ubogi šoši! Nesrečna žrtev poganskega praznoverja.

Po tem strašnem dogodku se šoši seveda ni mogel vrniti na svoj dom. Pribežal je v Bošonti, k misijonarju, očetu sirot in nesrečnežev. Kdo drugi bi za njega skrbel? V Bošontiju pa se je šoši prav kmalu čutil domačega. Res je zdaj malo prifrknjen. Ima pa dobro in plemenito srce, polno one otroške preprostosti, s katero se duša brez ovinkov približava Srcu božjega Zveličarja.

Vsakdo se včasih pošali s šošijem in ga malo 'potegne za nos'. Ne iz zlobe, marveč samo zato ker ga imamo vsi radi. Najbolj ga draži naš strežnik Foni. Šoši je prejel od o. Vizjaka par starih čevljev. Bil je ponosen nanje. Čevlji so prihajali na dan le

na večje praznike in ob priliki obiska kakega misijonarja. Na predvečer teh slavnostnih dni bi si Šoši priskrbel malo črne paste in dobro svetlil svoje čevlje — toda samo sprednji del; na petah je bilo vsaj dvajset plasti raznovrstnega bengalskega blata. Ampak težava je bila najti čevlje naslednje jutro, ker jih je Foni znal mojstersko skriti. No, Šošija to ni dosti motilo. On je na vsak način moral pozdraviti vsakega novega misijonarja in ga prositi za blagoslov.

Večer za večerom pa je Šoši prepeval pri ribniku blizu naše hiše. Prišel bi v sobo o. Vizjaka po 'khol', t. j. neke vrste bobna, priljubljeno glasbilo Bengalcev. Na obali ribnika bi potem bobnal in prepeval cele ure, skoraj brez prestanka. Sedel bi v travi pod malo palmo. Na kače še mislil ni. Neče ona na njega, posebno ne dokler prepeva misijonarju. O če bi le mogli slišati s kakšnim navdušenjem je prepeval.

Prva pesem je bila za misijonarja: "Guru, tomar pronam kori — O učenik, pozdrav tebi delam. O daj mi, učenik, svojo lotusovo nogo, da ti jo jaz, tvoje dete poljubim in večno zahvalo ti delam . . . Guru, tomar pronam kori — pozdrav tebi delam . . ." Tako bi milo odmeval Šošijev glas pomešan z mehкими udarci bobna. Pesem je sledila pesmi. Šele okoli enajstih bi odšel proti šolski kuhinji, kjer je prenočeval v mali sobici. No, kakor da mu ni do spanja, bi nadaljeval s petjem in molitvijo, toda pritajeno, da bi ne motil druge.

Neki večer sem se vračal iz šole. Bil sem pogledal ali vsi mirno spijo. Ponoči namreč služijo šolski prostori kot spalnica naše sirotišnice. Ustavil sem se pred vrati Šošijeve sobice. Kaj slišim? Prepeval je svoji materi! Pel pa je tako nežno in ganljivo, da sem še dolgo časa ostal tam in poslušal:

"O ma, tomar šontan gan kore — mama, tvoje dete pesem ti dela. Ti si me, mati, malo dete rodila, vzgojila, ljubila. O ma, z otroško ljubeznijo te pozdravljam in pesem ti delam, ma . . . Nikoli te ne bom pozabil. V srcu svojem bom ohranil sveti spomin na tebe, mamica. Od vseh strani me svet preganja, ljubezni redko najdem. A misel na tebe mi blaži srce, o ma. Pri Jezusu ti zdaj

stanuješ, povej mu moje molitve in bodi mi tudi zdaj mati. Ogrni me s plaščem svoje ljubezni, o snehomoj mata — o ljubezni prepolna mati . . ."

Tako je Šoši prepeval, dolgo, dolgo. A jaz sem sedel na stopnicah in gledal na zvezdnato nebo. Noč je bila mirna. Na tisoče blestečih zvezd je pokrivalo krasno bengalsko nebo. Listje palm in banan je naarhlo šumelo, a po rižnih poljih v daljavi so tulili šakali kot zaklete pošasti. Gledal sem sicer proti nebu, a misli so mi letele daleč preko poljan in morja k njej, ki jo tudi jaz ljubim in zanjo molim — k moji mami. Vprav tedaj se je odtrgal z neba velik meteor in z bliskovito brzino letel proti zapadu. Po njem sem poslal materi izraze svoje ljubezni in hvaležnosti.

Ko je Šoši končal pesem, je nadaljeval z molitvijo, kar tako, kakor mu je prihajalo od srca:

"O dojamoj Džisu — O premilostljivi Jezus, jaz grešnik te častim. O kolikorkrat sem te razžalil, o dobri Jezus. A ti si me ljubil in z večno nežnostjo pritiskal na svoje Srce, o dojamoj Džišu. Ti imaš rad nas vse, a mi blodimo po stezah greha, daleč proč od tebe. In vendar nas ne zapuščaš, o Džišu. Hvaležen ti bom do konca življenja. Ti me sprejmi kot malo dete in ljubi me še naprej, o dojamoj Džišu . . ." Nato je še izmolil očenaš in zdravomarijo, seveda na svoj način.

Polnoč je že minula, ko sem šel na obisk k Najsvetejšemu. Nato pa v postelj. V polsnu sem še slišal Šošijev otožni glas: "O ma, tomar šontan gan kore — o mama, tvoje dete pesem ti dela, tebe ljubi, o mamica."

Lahko boste uganili o komu sem to noč sanjal.

Ante Gabrič D. J.

Zgodbica Sr. Silvine

Naša dobra s. Silvina je bila resno zbolela. Morala je zapustiti Bošonti in iti v Kalkuto za zdravljenje nevarno vnetega grla. Bali smo se, da se ne bo mogla več vrniti.

No, hvala Bogu, nedavno je vendar mo-

gla zopet priti nazaj v Bošonti, v veliko veselje vseh. S. Silvina je uverjena, da so molitve prijateljev misijona ji izprosile tako hitro in nepričakovano ozdravljenje. Zato se vsem najlepše zahvaljuje. Potem pa piše:

“Tako sem spet začela hoditi po vaseh v okolici Bošontija in obiskovati bolnike v njih siromašnih kolibah. To je zanje vedno velik dogodek. Zelo srečni so, ko mi morejo prav po domače potožiti vse svoje težave in bolečine. Seveda jih vedno potrpežljivo poslušam in jih tolažim, pa so potem kakor prerojeni.

A pred drugimi novicami Vam moram poročati o ganljivem dogodku, ki sem ga doživela na potovanju v Kalkuto.

Tema je že bila, ko je naš čoln prispel v Canning, kjer sem stopila v vlak za Kalkuto. Sama sem sedela v oddelku rezerviranem za ženske. Tedaj se pojavi pri vratih poganska ženica. Pokloni se mi do zemlje z bengalskim pozdravom “nomoškar”. Nato se usede in me dolgo ogleduje . . . Kar naenkrat pa odločno poreče: “Ha ma — Da, mati, Jezus biva!” — “Seveda obstoja,” ji odgovorim in ji pokažem križ na svojem rožnem vencu. Ona pa prime za križ in ga obsuje s poljubi in solzami.

Nato mi je začela pripovedovati o svoji družini, o svojih sinovih. Dvanajst jih je imela. Bili so že veliki. Nekoč je skupaj z njimi pri reki opravljala neke poganske obrede, pa se je enajst njih utopilo, drug za drugim; samo eden ji je ostal pri življenju.

Revica, koliko solza je prelivala in koliko žrtev darovala svojim malikom. Prihodnje leto je pa le spet šla po navadi k reki opravljat poganske obrede. In joj, tudi njen zadnji sin se je začel potapljati. Ko je žena videla, da ni več rešitve, je zaklicala v pomoč: “Khrištaner Wžišu — Jezus kristjanov” — in na njeno neizmerno radost je sin srečno priplaval na obrežje. Glasno je izjavila, da bo od tedaj naprej ljubila samo Jezusa in le Njemu žrtvovala. Nato je ženica utihnila in pritajeno jokala.

Pozneje sem ji pokazala sveto pismo. Listala je po knjigi in gledala slike. Ko je prišla do Jezusovega Rojstva, se je blago na-

smehnila in me prosila, da ji malo čitam z onega mesta. Na žalost sem imela tako zateklo grlo, da sem komaj mogla šepetati.

Kako me je ganil ta dogodek, — slika tolikih milijonov nesrečnih poganov, ki bi tako radi slišali besedo o dobrem Jezusu. O molite zanje, molite posebno za nove misijonarje in misijonarko, ker je žetev zares velika, delavcev pa malo.

Moje novice

Na praznik sv. Ane, zaščitnice bengalskih sester “Hčera sv. Ane”, smo imeli lepo slovesnost. V Raghampurju imajo one majhen samostan in dekleško šolo. Po vaseh vodijo Marijine družbe, obiskujejo bolnice in poučujejo mlado in staro v krščanskem nauku. Kar preveč dela imajo včasih. Bo treba njih število podvojiti in potrojiti.

V ta namen smo začeli njihove praznike javno slaviti — v cerkvi in izven cerkve, da dobimo kaj več poklicev. Zjutraj je bila sv. maša in dva nagovora; popoldne cerkvena slovesnost in lepa igra, nalašč v ta namen prirejena. Dekleta so izredno lepo predstavljale prizore iz življenja sv. Ane. Vrhunec prireditve je bila čedna igrice iz življenja neke sestre, katero je sv. Ana na poseben način uslišala in ji pomagala pri vzgoji njej poverjenih deklet.

Da si v teh težkih razmerah tudi sami pomagamo, zato skušamo čim bolj izrabljati naš vrt. Vsak kotiček izkoriščamo. Na stotine dreves obdaja našo misijonsko postajo. Žal je bilo sadnjega drevja bolj malo. Zato smo te dni posadili kar 150 žlahtnih sadovnic. Še mnogo več pa jih bo treba.

Ko boste prišli po vojni obiskat Raghampur — morda ga bo kdo celo prišel ‘misijonarit’ — se boste lahko vsak dan do sitega najedli sadov kot batabi lebu, pati lebu, golap džam, ašpfol, amra, liču, šupari . . . Ne naštevam drugih, ker se Vam najbrž že od teh slin cedijo. Meni se tudi; se bodo še več let, predno bo kaj obrodilo. Amerikanskega misijonarja Pirca bi morali imeti tukaj; ta bi z našim sadjem še Kalifornijo posekal.

Misijonsko delo se nadaljuje. Naj Vas

ne begajo razne vesti. Mi smo vsak na svojem mestu in bomo ostali do konca. Molite za nas. Pa tudi sv. Jožefu nas priporočite, da ga ne bo treba v tej deževni dobi na dež postavljati, kakor to včasih delajo naše sestre in drugi ljudje ko so v stiski . . .

Iskreno pozdravljam!

Stanko Poderžaj D. J.

V Džalasi gremo . . .

O. Jožko Vizjak javlja eno od svojih mnogih doživetij z misijonskih potovanj:

Mnogo soboto sem potoval v Džalasi. Ob petih popoldne sem šel iz Morapaja, a v Džalasi sem prispel šele okoli osmih, ker je strašno deževalo in je povrh še pihal močan veter. Vse je bilo mokro. Bili smo trije: čolnar, ministrant in jaz. Pet minut pred Džalasi sem pa je začelo liti kot iz škafo. Nikogar ni bilo zunaj, vsi so se zavlekli v kolibe. Vas je bila v temi. No čolnar ve za pot ter pozna vas in ljudi. Zato začne klicati:

“Hej Markuš, odkleni kapelo, misijonar je prišel!”

Katehist Marko se komaj premika zaradi teme. Končno vendar pride do kraja in odklene vrata male vaše kapele. Vsled silnega dežja je slamnata streha puščala, pa je bilo tudi znotraj mokro. Hočeš nočeš, tukaj moramo prebiti noč in drugo jutro, nedeljo, darovati sv. mašo.

V zadregi je katehist začel razkazovati, kje vse streha pušča, kako da okna niso na pravem mestu — seveda brez njegove krivde. Najbolj pa si je belil glavo zaradi večerje, češ, da ob tej uri ne more ničesar več dobiti. Naše zatrjevanje, da ničesar ne potrebujemo, je bilo zaman; hotel nam je na vsak način nekaj prinesiti.

Čolnarju sem rekel, naj skuha malo čaja. Čez uro je prinesel majhen lonec: voda je bila mlačna, po njej je plaval čaj, vse skupaj pa je dišalo po svežem senu — pravi misijonski čaj. Pozneje je prišel tudi katehist z rižem in prikuho. — Kakor vidite, se vse je srečno izšlo — na veliko zadovoljstvo Markuša . . .

Ali niso brihtni?!

V misijonih je velike važnosti, da zna vsak katoličan pravilno krstiti. Katoličani namreč živijo skupaj s pogani in imajo dostikrat priložnost, da tudi sami postanejo misijonarji. Tako kadar je kateri njihov poganski znanec na smrtni postelji, tedaj mu lahko razložijo glavne resnice sv. vere in ga krstijo ter tako rešijo dušo.

To je dobro vedel tudi misijonar v Mandarju. Zato je med krščanskim naukom vadil učence tudi v krščenju. Tako je nekega dne moral Peter za vajo krstiti svojega sošolca. Prinesel je posodo z vodo in šalico. Zajel je vodo ter držal šalico z levo roko in začel izgovarjati besede: “Krstim te v imenu Očeta . . .” toda vode ni vtil. Pač ni lahko narediti dve stvari istočasno. Zato je misijonar vzel šalico v svojo desno roko, vtil obilno vode na ‘krščenca’ in obenem izgovarjal krstne besede. Obenem je razlagal in popravljaval napake učencev.

Najprej jim je rekel, da morajo vlivati vodo z desno roko. Toda takoj se oglasi brihten deček, češ: “Oče, z levo roko se mora krstiti!” — Začudeno ga vpraša misijonar, kdo mu je to povedal. Odgovor je bil, da je sv. Janez Krstnik krščeval z levo roko.

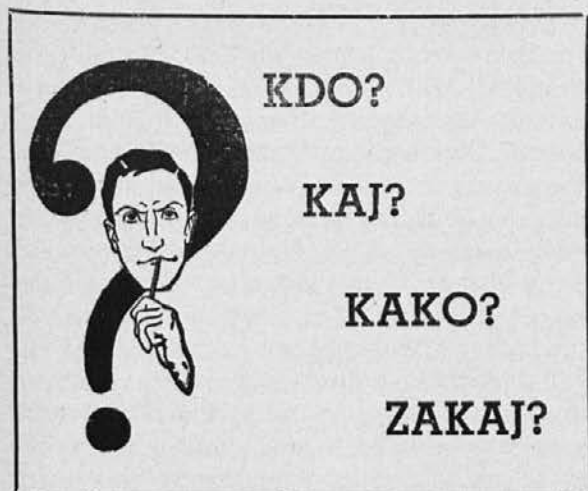
“Odkod pa to veš?“, ga je smeje vprašal misijonar. Takoj so nekateri učenci pokazali svoj učbenik Zgodbe svetega pisma, kjer je bila slika kako sv. Janez krsti Jezusa. In res, na tej sliki je Krstnik vlivati vodo z levo roko.

Misijonar je bil malo v zadregi. Potem pa je razlagal učencem, da je tedaj Krstnik najbrž že bolela desna roka od mnoge krščenja in je zato vlivati vodo z levico.

Doma je misijonar še pogledal druge knjige in je k sreči našel sliko, na kateri je sv. Janez Krstnik krščeval z desnico. Prihodnjo uro je to sliko zmagoslavno pokazal dečkom v šoli. Šele tedaj so bili šolarji prepričani, da se mora zares z desno roko krščeati.

Mogoče pa je bil sv. Janez slučajno le malo raztresen, ko so ga prišli fotografirati gospodje, ki so izdali Zgodbe svetega pisma za šolarje v Mandarju???

Vprašanje: Kdo so priče Jehove? Kako morejo Slovenci spadati v to organizacijo? Zadnjič ste jih omenili. Povejte kaj več.

Odgovor: Sodnik Rutherford je začel to organizacijo. Veroizpoved njihova je mešanica postav iz sv. pisma stare in nove zaveze. Soboto praznujejo mesto nedelje, ne priznavajo vojske, ne priznavajo zastave Združenih držav. Pravijo, da je hudičeva bandera. Neizprosni so v svoji gonji proti Katoliški cerkvi. Vera njihova je polna krivih naukov. Občudovanja vredna pa je njihova gorečnost za širjenje svojega evangelija. Dajo se zapreti, pretepati, nič jih ne odvrne od njihove laži-gorečnosti, najbolj propagirajo svojo vero s tiskanicami, brošurami in po časopisju. Še celo v slovenskem jeziku imajo te knjižice tiskane, kakor jih tiskajo v vseh drugih jezikih in kar zastonj jih razdajajo. Zadnji mesec je Vrhovno sodišče prepovedalo jih preganjati, ker imajo po Ustavi pravico širiti svojo vero, kakor hočejo. Zdaj jim bodo glave še bolj zrasle. Toliko bolj se oklenimo svoje vere in bodimo na straži. Da morejo Slovenci spadati v tako družbo? Zakaj ne? Tudi Slovincem velja svetopisemski rek: če človek noče verovati v pravega Boga, si mora ustvariti svojega "bogca".

Vprašanje: Ali se moram res vedno imenovati za "rimskega" katoličana, kadar me vprašajo, katere vere sem?

Odgovor: Nikjer ni to zapovedano. Katoliški, beseda sama pomeni — vesoljen, splošen. "Rimski" poimenuje samo vrsto. Nekateri katoličani so grškega obreda, mi smo pa latinskega. V Ameriki nas radi imenujejo rimske iz stare bigoterijske navade, da se razlikujemo od "pravovernih" protestantov. Kar prenehaj z izjavami, da si "rimski". Nič ne grešiš. Cerkvi še uslugo delaš, ker izpoveduješ njeno "katoličanstvo", njeno splošnost.

Vprašanje: Kaj mi je storiti, ko me mlađi nočejo poslušati. Ali sem sam kaj kriv?

Odgovor: Da, koliko staršev lahko toži: "Vse življenje smo se trudili, da bi dali sinu, da bi dali hčeri testament poštenosti, podivjal je, naš glas je bil glas vpijočega v puščavi . . . Popolnoma druga pota hodi." Potolaženi naj bodo. Če ste jim dali dobrega zgleda, dobre besede, in dobre vzpodbude, kaj hočete več? Ni vaša krivda, da vam je bil glas kakor bob v steno. Otrok si je sam kriv, da mu je srce puščava, ki je gluha za vse dobro. V tolažbo naj vam bo evangelij. Jezusova beseda, ki je bila gotovo goreča in silna, je našla gluha srca. Ne bo štel Bog vam v zlo, če je sin, če je hčerka šla po svoji prosti volji na krivo pot.

Vprašanje: Kaj pravite, ali ni proti sv. pismu, kar sedaj govore o nosečih materah, da jim lahko zdravniki dajo injekcijo in bodo brez bolečin otroke rodili? Bog je dejal Evi: v bolečinah boš rodila . . . ?

Odgovor: Potem bi bilo pa ravno tako proti svetemu pismu, da danes vsepovsod farmarji rabijo traktorje, delavci pa stroje po tovarnah, saj je Bog rekel Adamu: v potu svojega obraza boš jedel kruh in obdeloval zemljo . . .

Mati ima še vedno svoje bolečine, čeprav v svoji najtežji uri dobi nekaj oddiha.

Vprašanje: Beremo in slišimo po svojih vojakih, da je premalo duhovnikov po naših kempah. Kje pa ste duhovniki? Ali se ne bojite, da bo Bog zahteval oster odgovor, ker ne poskrbite za naše fante?

Odgovor: 20 tisoč katoliških duhovnikov za 20 milijonov katoličanov v Ameriki. Zdaj pa to razdelite. Več in več gre duhovnikov v vojsko. Dela je ogromno, res; vzelo bo časa, predno se tudi to vprašanje uredi. Škofje bodo morali nekaj napraviti. Zgled imamo pri naših odpadlih izseljencih, ker ni bilo duhovnikov. Ista nevarnost je pri vojaki. Prišlo bo menda tudi do tega, da ne bodo več izbirali med duhovniki, temveč jih kar klicali.

Nič pa ne bo škodilo, če si marsikateri katoliški oče, marsikatera mati potrka na prsi in reče: moja velika krivda, moja krivda. Duhovniški poklic je bil tisti, ki so se ga najbolj bali. "Ne moj sin v lemenat, ne moj . . ." Nobene pobude ni bilo od njihove strani, nobenega nagovarjanja. Zdaj naj bo duhovništvo krivo.

Ista je z doktorji, zdravniki. Je ravno tako pomanjkanje, pa zato ne pravijo, zdrave bomo zgubili, ker zdravnikov ni blizu. Vero bomo zgubili, ker duhovnikov ni blizu . . .

do ženske pokrite v cerkvi . . . Tako hud je Kako se vse maščuje v našem življenju.

Vprašanje: Zakaj pa ženske ne smejo brez klobuka v cerkev?

Odgovor: Ta navada je v naši cerkvi od časov sv. Pavla: ki piše in zahteva, naj bobil na ženske, ki se niso hotele pokoravati, da je zapovedal, naj jim lase ostrižejo. Trda ali ne? Mnogo je postav v cerkvi, ki jim ne vemo izvora in se nam časih smešne zdijo. Pa ne pozabimo: Cerkev je 2 tisoč let stara, že ve, zakaj razne postave. Ji ni treba vselej dati vzroka postavi. Je že menda v Pavlovih časih bilo kaj narobe z ženskami. Ali bolje: z njihovimi lasmi. Ali so se preveč lišpale? Ali pa niso bile dosti počesane? Saj, če bi danes živel, bi jim morda dejal, naj pridejo brez klobukov in odkrite. Ko bi gledal tiste dobre vernice, ki imajo svoje oči le na klobukih sosed . . .

Vprašanje: Kako pa da že niste preje taka zanimiva vprašanja dajali v Ave Marijo? To se kar lepo bere. — Duhovnik v Clevelandu.

Odgovor: Če je bil ta duhovnik kaj dalje časa naročnik našemu listu, bi vedel, da je pater Martin Stepanich dve leti odgovarjal na taka vprašanja v našem listu. Vestno vsak mesec. Sedaj je gospod v Washingtonu in študira bogoslovje, da bo še lažje odgovarjal na taka vprašanja, ko se povrne med nas. — Drugemu duhovniku: Slika obraza ki ga vidiš ob glavi tega vpraševalnega koticčka ni urednikova fotografija, torej ni namen tega koticčka, da bi kazal dve milje dolgi in skrivenčeni obraz urednikov. Slika je bila ukradena iz neke nemške revije, ki je bila objavljena, predno je urednik videl Ameriko.

Vsem bralcem tega koticčka: Pošljite zanimiva vprašanja, rade volje bomo odgovarjali nanja. Vem iz izkustva pri misijonih, da imajo ljudje take odgovore zelo radi. Toda prosim, da me ne vprašujete, kako naj vam izpreobrnim moža-pijanca. Ali zakaj je barva duhovniškega oblačila modra med postom? Ali kaj naj pomenijo sanje, ki si jih imela zadnjo noč . . .

Pusti muho.

Mnogokdaj se sprašujemo, čemu so neki muhe na svetu. Odgovor na vprašanje je dal Lincoln.

Neki tajnik v njegovem kabinetu mu je strašno nagajal, kakor je navada z nekaterimi tajniki. Reko Lincolnu njegovi prijatelji:

"Tak poženi že tega bedaka iz kabineta."

Lincoln pa pravi:

"Ne, kadar vidim tega mojega "tovariša", se spomnim na kmeta, ki sem mu hotel pomagati s tem, da sem otepal muho z njegovega konja, ko sta oral. Kmet pa hud:

"Pusti muho, kaj te briga. Konjska mrha bi crknila od lenobe, če bi te muhe ne imela."

HERODEŽ

Jan Plestenjak

IME mu je bilo tako strašno, da smo se otroci križali že pred imenom. Kajti oltarna slika v cerkvi sv. Miklavža nam je prikazovala Herodeža tako okrutnega in krvavega, da smo še v spanju od groze kričali in budili matere. In prav tako je bilo ime visokemu, slokemu možakarju, ki smo ga otroci srečavali na potu v šolo in iz šole. Ime mu je bilo Herodež. Dokler nisem vedel, da je to tudi Herodež. Do mi je zdel kot drugi ljudje, ko sem pa zvedel, da živi Herodež tudi v naši vasi, sem se ga ogibal, in če drug opomin matere ni zalagal, je zaleglo: "Kar k Herodežu te peljem." Stresel sem se in pred očmi mi je bila oltarna slika. Rablji in Herodež, vsi imajo na dolgih mečih nasajene otroke, kri curlja po obupanih materah, pomočniki pa sekajo glave. Ime Herodež mi je bilo tako tesno spojeno s temi zločini, da nisem mogel misliti našega Herodeža brez zločinov, pripadajočih pravemu Herodežu. Od tedaj mi je bil Herodež zoprni, in če sem moral v Loko skozi Gorajte, sem že pred Matičkovim klancem jel teči in tekem slepo, da bi se kje izza drevesa ne prikazal in priklatil Herodež in mi prepral trebuh.

Kakor sem bil radoveden, kdo in kaj je naš Herodež, vendar se nisem upal nikogar izpraševati, ker sem se bal, da bi že itak grozna slika bila še groznejša.

Ker sem abecedo že poznal, in ker je očetu tudi učitelj pritrnil, da jo že poznam, je oče naročil zame škornje, prave škornje, o katerih sem sanjal od prvih čevljev naprej. Šla sva prav v črni vrh ponje, tam prenočila in zjutraj sem obul nove škornje s podkovicami. Vem, da sem dvajsetkrat padel čez korenine, ker sem gledal samo v škornje in užival njih lepoto.

"Tebe pa res ne bom več vlačil v hribe, neroda!" me je karal oče. Pa če bi bil on vedel, kako sem zaverovan v škornje, ne bi me bil karal. Vesel bi bil najbrž, da mi je s škornji nasul toliko veselja. Prišla sva do Loke in skozi Loko je bila cesta prašna, da

so mi bili škornji kar beli. Pripognil sem se pri vsakih desetih korakih, obrisal prah z robcem in stekel za očetom. Ko sem bil vstric očeta, so bili škornji seveda zopet sivi, jaz pa polne roke dela.

"Ali si kaj truden?"

"O ne!" sem hitel odgovarjati, čeprav so mi bile noge nekam čudno težke.

"Zavijva malo k Francetu, bova kaj pri-griznila." Meni je bilo prav, lačen sem bil, nič manj pa truden. In pa še nekaj. V gostilni sem brez skrbi natančno očistil škornje in eno nogo sem ves čas držal na klopi in ogledoval škorenj. Delal jih je rajnki Tomaževc v črnem vrhu in oče je zatrjeval, da ga ne premore kranjska dežela takega mojstra.

Čez Kamnitnik je bližnjica in šla sva na bližnjico. Hodila sva počasi in se pogovarjala. Oče mi je razkladal, koliko hlevov in koliko hiš je že sezidal, koliko in kakšne delavce je imel, kako je v mladosti pasel krave in ga je sosed natezal za ušesa, če se je bolj zanimal za kostanj kot za krave.

Nobenega človeka nisva srečala, v bližini Sv. Duha se nama je pa jela približevati vitka visoka postava, ki je krilila z rokami, kot organist na koro, kroteč neugnane pevce. Meni se je zdela postava znana, vendar nisem mogel precej dognati, čigava bi bila. Tedaj me je pa spreletelo. Herodež! Oprijel sem se očetove roke, v kateri se je moja kar zgubila. Tolažil sem se: "Oče je pa že tako močan, da bi tri Herodeže nalomil. Oče me bo lahko branil."

"Kaj pa je, ali si truden? Saj bova kmalu doma. Kajne, dolga je pot. Daleč sem jaz doma. Boš mami lahko povedal, kako je daleč?"

"Bom," sem strahoma izmomljal. Oče je mislil, da iz utrujenosti ne morem več govoriti, pa me je le stresal strah. Komaj me je držala pokonci tolažba na očetove pesti.

Herodež je bil že blizu in jaz sem vztrepetal. "Sedaj pa — kar bo, bo!" sem si mislil in vdano čakal trenutka, ki naj zapečati mojo ali pa Herodeževo usodo.

"No, Herodež, kam jo pa ti mahaš?" ga je ogovoril moj oče, meni je bilo pa nera-

zumljivo. Začudeno sem pogledal očeta in Herodeža in Herodež se je prav tako smejal, kot se smejejo drugi ljudje in kot se je smejal moj oče.

"Kam, kam, malo po svetu grem, po opravkih!" je odgovoril Herodež, oče mu je pa stisnil pol cigare. Kakor mu jo je oče hitro stisnil, še hitreje je zginila v ustih Herodeža.

"Saj čika pa tudi. Bogve, ali je pravi Herodež tudi čikal," sem premišljeval in primerjal njegov obraz z obrazom Herodeža na oltarni sliki. Zdelo se mi je, da našega Herodeža obraz ni tako grd. "Če bi pa otroke klal, takrat bi se mu pa obraz tudi spremenil, ker bi bil strašno hud," mi je šinilo v glavo. In Herodež mi je bil Herodež, pa naj živi danes ali jutri.

"Ali si klobase že izkopal?" mu je zastavil oče novo vprašanje.

"Tisto pa ne. Taka reč pa mora biti takole teden dni v zemlji, da vse slabo in nezdravo ven potegne. Tako je!" Oče se mu je smejal, Herodež se je pa sila resno držal.

"Ali k mežnarju v Pevmo še kaj greš?" je zaokrenil pogovor oče.

"K mežnarju? Hudirja, zakaj neki? Da bi se iz mene babe norčevale?"

"Saj si se ženil tam, kuhan in pečen si bil tam."

"Kar je bilo, je bilo, pa je minulo."

Jaz sem se oklepal očetove roke in nisem razumel smisla pogovora. Vse mi je bilo tako tuje in zoprno, da sem hotel k sebi priegniti očetovo roko, ki bi me čuvala.

"Herodež, se pa na Trati kaj oglasi, tam delamo."

Meni je odleglo, ker sem začutil zopet prostost in oddaljenost Herodeža.

"Se pa bom . . ." je zagodrnjal Herodež.

Z očetom sva molče korakala. Nisem si ga upal ogovoriti, preveč so se mi misli razšle, vse pa opojene od strahu pred Herodežem.

"Ali si ga videl, kakšen je" je vprašal oče.

"Koga?"

"I, Herodeža!"

"A ja! To je bil Herodež." Pri zadnji besedi se mi je glas že zopet tresel.

"Kaj ti pa je?" je oče nežno pobaral.

"Tako sem se ga bal!"

"Koga?"

"Herodeža!"

"Zakaj?"

"Ker je Herodež." Videl sem, da se je oče nasmehnil, nisem pa vedel, zakaj se je nasmehnil. Drugega mi ni rekel kot: "Res je Herodež, pa ni tak, kot je bil Herodež." Meni pa ni šlo v glavo, da bi mogel biti Herodež drugačen ko Herodež in trdno sem veroval, da me je oče hotel samo tolažiti.

* * *

Bil sem že večji, odrasel abecedi in tudi oltarna slika mi Herodeža ni več predstavljala tako krutega. "Slikar je pretiraval, pa je vse obilil s krvjo," sem si govoril v svoji dozdevni modrosti. Spomnil sem se svojih mladostnih predstav in sem se jim smejal, češ, otrok je pa res neumen.

Oče me je povabil v Crngrob, z očetom sem pa vedno rad hodil. Crngrobški zvonovi so prepevali tako milo, da sva z očetom samo poslušala. Tako pojo zvonovi samo v Crngrobu, koder hranijo rebro ajdovske deklice.

Pred cerkvijo so stali fantje in možje, nekoliko vstran žene in dekleta, vse razdeljeno po vaseh in po dostojanstvu. Gruntarji zase, bajtarji zase, delavci in hlapci zase. "Taka je zapoved od vekomaj," je učil Dolinarjev Matija.

Nad starikavo barako je pa stal osamljen visok in slok človek, nekaj godrnjal in godrnjanju dajal smer z roko. Ozrl se je po dolini, pljunil na tla in zmajeval z glavo, kot bi podil težke misli.

Z očetom sva se ustavila ob obzidju. On je gledal po dolini nova poslopja, katera je sam zidal, in primerjal obsežnost enega in drugega.

"Oče, kdo je pa onile nad barako?" sem premotil očeta.

"Kaj?"

"Kdo je onile nad barako?"

"To je pa tista Herodeževa zguba," je malomarno odgovoril oče.

Tedaj so mi pa oživel vsi spomini na Herodeža. "Oče, kaj pa je ta Herodež in zakaj mu pravijo Herodež?"

“Ti bom že po maši povedal,” je odvrnil oče in sva šla v cerkev.

“Po maši sva jo mahala skozi gozdič in preskočila potok Suho.

“Prej si me pobaral za Herodeža. To je pa žalostna istorija. Herodež je bil v mladosti Urban, bolje bi bilo, da bi ga krstili za Krištofa, ker je bil tako močan. Vse se ga je balo. Saj pripovedujejo, da je ustrahoval cele vasi. Odklopil je ojnice od voza in mlatil kar z ojnici. Imel pa je dve hiši, nekaj njiv in v hlevu po troje, tudi petero živinčet. Bilo pa je žeganje pri Sv. Duhu in Urban na žeganjih nikoli ni manjkal. Bil je sam svoj gospodar, očeta in mater je zgodaj zgubil. Plesal je, da se je vse treslo, in ko je izpustil plesalko, je udaril po mizi, da so se prevrnili kozarci. S svojo močjo se je rad bahal, čeprav jo za delo ni rad tvegjal. In na tistem žeganju, kot na žeganju vedno, se je začel prepir, iz prepira pretep. Urban v prepir ni posegel, temveč samo v pretep. Padalo je križema, in kamor je udaril Urban, je samo zategnjeno zavzdihnilo in se zgrudilo. Rajni Jamnik jo je dobil čez pleča, Rakitnarju je zlomil roko; pa še ni bilo dosti. Zaboje steklenic je še našel in z njimi vse obmetaval. Precej je bilo nekaj krvavih. Na peči se je v kotu stiskal domači otrok in steklenica je — zadela otroka. Glava mu je omahnila, pa vsa krvava. Takrat se je pa Urban stresel, zatulil joku podobno in zdrevel čez njive.

“Pa je otrok umrl?” sem radovedno posegel v očetovo povest.

“Ni, pač pa je zgubil eno oko in pa nikoli ni bil pri pravi pameti.”

“Pa Urban?”

“Urbanu so vzdeli ime — Herodež in pa dve leti je sedel. Bajje je tudi v zaporu hotel kazati svojo moč, pa so ga že znali ukrotiti. Iz zapora se je vrnil zaprt vase, za bajti se ni dosti brigal, ampak igral loterijo, prebiral sanjske bukve in ugibal številke. Če je že govoril, je govoril samo o loteriji. Upal je, da zadene glavni dobitnik in si kupi malo graščino, kjer bo svoj gospod in gospodar podložnikom. Ne vem, katera ciganka mu je natvezla to bodočnost in je trdno veroval vanjo. Nič ga ni presunilo,

ko je prodal prvo bajto in je izkupiček požrla loterija. Zadel je enkrat ambo in ves nor begal od gostilne do gostilne, češ, da se že bliža dan sreče in bogastva. Napajal je vse od kraja in tako zapil tudi ambo, zaigral njive, ostala mu je samo raztrgana, tu in tam pičlo zakrpana druga bajta, katero je že od nekdaj zanemarjal. V teku let se je popolnoma izgubil. Prav v največji sili je prijel za delo, zaslužek pa zopet znosil v loterijo, živeč še vedno v veri, da mu sreča še ni zatonila. Sedaj živi v tisti strgani bajti, v kateri ni ne postelje ne mize, ampak samo razdrta peč. Ob deževju stoje v bajti kar luže.

“S čim se preživlja?” sem začuden vprašal očeta.

“S čim se preživlja? Z vsem. Je vse, tudi mrhovino, mačke, pse; meso zakoplje v kleti v zemljo, da se tam nekaj časa čimža, potem pa skuha. Tak je. Drugače pa hodi skozi vas in žvižga. Vse ga že pozna in vsak že pozna njegove muhe. — Gre po vasi in žvižga. Beračiti ne mara, vsaj pravi tako, da ne mara. Ampak on berači na svoj način, namreč da žvižga. To vsi dobro vedo. Pa ga vpraša gospodinja: ‘Herodež, ali si kaj lačen?’ Če je lačen, se naglično odreže: ‘Hudik babji, saj vem, da ti ne preostaja, pa že daj, če imaš odveč.’ Gospodinje so njegovega načina odgovarjanja že vaje in mu rade postrežejo. Kadar pa ni lačen in če ga ogovori gospodinja, ji pa zasloli z zaničljivim zamahljajem roke: ‘Hudik babji, kaj boš ponujalo, ko si pa samo pretrgano od lakote!’ Zažvižga in gre naprej. Tak je in ne spreobrne ga nihče. Ukrade pa ne, četudi bi moral od lakote poginiti, zato ga ljudje še nekam obrajtajo.”

Z očetom sva prišla na plano in tam mi je s prstom pokazal Herodeževo domačijo, nizko bajto z majhnimi okni; streha — gola rebra, čez katera je tu in tam vrgel Herodež pločevinasto plahto, da bi bilo v bajti vsaj v dežju malo prijetneje kot sredi ceste.

“Ali se ženil Herodež nikoli ni?”

“Se je; tista, ki bi ga bila vzela rada, je on ni hotel, katero bi bil pa on rad, ga pa seveda ona ni marala. Narobe svet, kaj hočeš.”

“Pa pozimi?”

“Pozimi se greje zdaj v tej, zdaj v oni hiši, dokler ga trpe. Sicer je pa zelo zabaven, in ker je bil kaznjenec, se je v zaporu marsikaj naučil. Fantje in dekleta ga radi poslušajo. Njegova zabavnost pa je, da boš vedel, večkrat taka, da se je ognil!”

Podoba Herodeža mi je ostala v trajnem spominu, in kadar sem hodil v Crngrob, vedno sem pogledal nad staro bajto, če ne stoji tam Herodež.

Pa mi je oče nekoč pojasnil: “Herodeža pa ni več med živimi. Zima je bila huda, Herodež je že oslabel in v cunjah zavil je ležal pri peči. Toliko je imel še moči, da je stlačil nekaj panjačev v peč in zakuril. Po-

leg ležišča je zijala široka odprtina v peč in od tam je prihajalo največ toplote. Okna je zamašil s cunjami, da v bajto ni uhajal veter, lakoto je pa znal trpeti tudi več dni zaporedoma. In ker ni bilo Herodeža na spregled, so sosedje pogledali v njegovo bajto in našli Herodeža v cunjah mrtvega, v bajti pa polno dima. Najbrž se je zadušil.”

Takrat se mi je pa mladostna podoba tega Herodeža spremenila v trpeče bitje in Herodež se mi je zasmilil. Rad bi bil videl njegov grob in na njem pomolil za njegovo dušo in ga prosil odpuščenja, ker sem ga v mladosti tako nemilo sodil.

V peklu so imeli sejo.

Na sejo so se spravili hudiči, zlomki, satani in vsi drugi rogatci. Take seje prinesejo tudi škratom dobre misli, lepe načrte in sklepe . . .

Lucifer je vodil sejo in na kratko razložil, počemu so se sešli. Prav na dolgo in široko je razlagal, kako naj škrateljni delajo sedaj v tem svetem postnem času. Ko je končal s svojim govorom, — saj vemo, kakšen je moral biti, pa pozove vse zlomke, zelenščke, vragove, satančke in rogatce, naj podajo, kako novo misel, kako vabiti muhe-duše na limanice in v mreže.

Sem in tja so predlagali, pa ni bil Lucifer nič zadovoljen. Najbolj je zarezgetal, ko mu je eden črnih predlagal: da naj vplivajo na ljudi, da še bolj tajijo Boga, kot so ga doslej.

“Ta je bosa,” pravi pekleni mojster. “Ta zvijača je tako stara, da kar smrdi. Niso ljudje več tako neumni, kot so bili časih.” (Ali res niso?)

Še bolj divji je bil pekleni mojster, ko mu eden predlaga:

“Cerkev še bolj napadajmo.”

Kar vrele so mu besede iz ust: “Kaj ste tako otročji, bratci. V dveh tisoč letih bi se ljudje že lahko naučili večje modrosti kot da Cerkev napadajo. Tudi ta je zanič.” (Ali je res?)

Nato je pa kar sam predlagal: “Jaz vem za dobro potegavščino. Sedaj v tem postnem času ljudem govoriti, prav na uho in blažljivo. Saj imate časa dosti, ljudje božji. Le počasi. Počakajte z spovedjo do zadnjega. Čemu nadlegovati duhovnike tako zgodaj, Bog čaka in čaka, pa še ti človek čakaj . . .”

Kot svojemu premetenemu mojstru so vsi hudički verjeli in se razšli z veseljem. (Ali je bil res tako pameten ta predlog?)

Prijatelji.

Prijatelj je reševal prijatelja, ki je padel v vodo. Na čuden način ga je reševal. Predno mu je vrgel rešilni pas z mostiča, ga je spraševal: “Kje delaš, kje delaš. Hitro povej.” — Potapljajoči mu hitro da naslov. Toda prijatelj zgine z rešilnim pasom vred . . .

Čez eno uro trka nekdo na vrata delovodje tovarne, kjer je vtopljenec delal: “Ali lahko dobim delo tega in tega, ki je vtonil pred eno uro.”

Delovodja pa zakriči: “Ne, ga je že dobil prijatelj njegov, tisti, ki ga je v vodo porinil.”

Baje so to bili trije škoti, pa bi jih lahko našel še pri kakem drugem narodu.

ZVODNIK

Povest. — Napisal dr. Ivan Pregelj.

(Nadaljevanje.)

9. NANDE IN POLONICA.

OVI vsi, ki se kot rodoljubni vzgojniki našega draga ljudstva žrtvujete večer za večerom, ko zbirate v naših malih podeželskih domovih mladino in jo navajate živeti času primerno v neki prosvetni višini!

Vi pridni pevovodje, vi vztrajni režiserji naših mladih odrov, vi verni pisatelji naših ljudskih iger, in še vi, strokovni pisavci izpodbudnih člankov o tem, kako zelo nam je ob šolski, verski in gospodarski vzgoji potrebna tudi srčna, umetnostna vzgoja!

Vi vsi imenovani, prosim vas, oprostite pisatelju te povesti, da bo morda nehote znova sprožil vprašanje iz stare pravde, ali niso bolj priporočljive igre s samimi moškimi vlogami in s samimi ženskimi vlogami mimo takih, ki imajo mešane . . .

Mimo takih vprašanj gre pisatelju namen: pokazati hoče, kako prav je učil gospod Ignacij Kralj, da utegne biti na svetu človeku v pogubo celo sam božji dar, kakor je recimo cvetka ali pesem, če je vmes pritaknil skušnjava in zvodnik.

Prav umetnost pač ni nikoli otrovna, zastrupljiva. Pa je že tako dandanes, da imenujemo mnogokrat nekaj "umetnost", ki ni brez slabosti in celo brez strupa ne. In če je vprašanje glede povesti "Rokovnjači", je treba reči: Lepa, domača je ta Jurčičeva povest. Tudi Govekarjeva igra, (ki jo je mož naredil po Jurčičevi povesti), ni zapeljiva. Na nižje čute je pa le računila.

Zato jaz ne bi grajal tistih odrov, ki "Rokovnjačev" ne igrajo. Ne bi jih grajal radi deklet, ki kakor Tončka pravijo, da bi se sramovale nastopiti v taki igri . . . Kogar je pa sram, je še zdrav in še lep in še mlad. Ali si, ali sem jaz?

Ko je prišla Roža k vaji, so bili že vsi učiteljevi igralci zbrani, dasi se je bila Roža zakasnila le za nekaj minut. Tako je bila vendar zadnja, ki je prišla.

Štefan ji je vzhičeno planil naproti in jo prijel za obe roki, prisrčno se ji zahvaljujoč, da ni odrekla. Pristopil je še učitelj Kerkoč, ki je isto povedal, le bolj uradno in zanosno. Zaupno se je obesila poštarica Alma Roži pod roko in rekla:

"Štefan in Lojze, kar meni jo prepustita. Ženske gremo skupaj."

SLOVENCİ NA KOROŠKEM

G. Brodnik

(Dalje)

Andrej Einspieler, borec od mladih let, se je postaral. Njegova mladost se je pogrezala vedno bolj v ozadje, z njo so pa ginile tudi tiste lepe, prelepe sanje o — Zedinjeni Sloveniji. Einspieler je bil primoran, da je začel iskati zaveznikov pri delu za reševanje koroških Slovencev med samimi Nemci. Bilo jih je nekaj, ki niso potegnili z novo strujo, velenemško strujo, in so privoščili košček pravice tudi sosedu Slovenceu. Vsi njegovi naporji so šli sedaj za tem, da bi se sprejel za Koroško vsaj kolikor toliko sprejemljiv šolski zakon.

Toda kmalu se je pokazalo, da so bili vsi njegovi naporji zastonj. Noben Einspielerjev predlog ni mogel prodreti spričo nasprotovanja zagrizenih Nemcev. V deželnem zboru so se ustvarili zakoni o takozvani dvojezični šoli. Te šole so na videz imele namen, poučevati v obeh jezikih, v resnici so pa postale najhujše ponemčevalnice slovenske mladine.

Ves zagrenjen je bil ubogi Einspieler in se je končno zgrudil kot star hrast. Še nikdar ni koroška mati Slovenka tako bridko jokala, kot ob grobu tega svojega velikega moža, Einspielerja-mučenika, a tudi pozneje samo enkrat, tisti dan, ko je bil objavljen krivični izid ljud-

Roža se ni malo začudila, ko je videla, da je Alma zelo domača z učiteljem in Štefanom. Nekako občutje medle nejevolje in žalosti jo je obšlo. Za trenutek se ji je zagabilo, da sama ni prav vedela čemu. Žal ji je bilo, da je prišla.

“Ta Alma!” ji je šlo skozi misli. “Saj je domača s Štefanom kakor kaka usiljiva krčmarica, kakor kakšna natararica!”

“Kaj pa je, Roža?” je tedaj Štefan toplo spregovoril.

“Saj ne bom igrala, le pogledati sem prišla,” je rekla deklica trpko.

“Pa zakaj, zakaj?” je vprašal fant vidno bridko. Deklica mu je videla v oči.

“Če ti ne boš igrala, grem še jaz,” je dejal Štefan in se obrnil k učitelju. Pa je zmoglo Rožo zopet dobro čustvo in je zadržala fanta za roko. Tedaj je pa tudi on domel njeno bridkost in pošepetal:

“Kaj, ali se Alme ženiraš? Misliš, da se je jaz ne? Saj ni dekle, saj je huzar! Pa nam je potrebna. Sicer pa pustiva to Lojzu Kerkoču. Ali ne vidiš, kako mu streže po življenju?”

“Kako?” je vprašala Roža sproščeno.

“Tako vendar,” je bil Štefan ves veder, “da bi ga rada vjela v svojo mrežo. Ostani, boš še kaj drugega doživela mimo same igre.”

“Nared, nared, gospoda!” je zaklical učitelj.

Začeli so z bralno vajo. Roža je ob Štefanovi strani poslušnila v igro, ki je začela živeti iz besed. Prevzemala jo je novost take vaje. To je bilo vse kaj drugega ko pri pevskih vajah. Vsaka oseba posebe, vsaka s svojim resničnim glasom, usmerjenim v besedilo, je morala vstajati v nekako posebne vrste resničnost. Zdaj je učitelj zamahnil z roko in prekinil beročega, češ, da ne izraža prav, zdaj se je dvignil Štefan in tolmačil.

O Štefan!

Roža je z utripajočim srcem čutila, kako zelo medlo je učiteljevo tolmačenje ob živi, resničnostni, čudoviti razgibani Štefanovi besedi. Vsa se je predajala tej Štefanovi besedi.

In zdaj je prišel na vrsto prizor, ko je morala nastopiti ona sama v pogovoru z njim. Nekaj ji je v prvem trenutku zavezalo grlo, ko je čula Štefana govoriti v vlogi Nandeta. Potem je pa vedela, da mora zdaj še sama spregovoriti. In je brala svojo vlogo. Videla je, kako je Štefan z užitkom prislušnil, videla je, da je prikimal. Zardela je, zanesla se v besedilo in v igro ter govorila neposredno, toplo, igravo, kakor da je že vajena nastopati v igrah od mladih nog.

“Le malce glasneje, Roža,” je opomnil Štefan, ne, skoraj prosil je. In Roža je spregovorila znova, sproščeno, sijajno, zmagovito.

skega glasovanja dne 10. oktobra 1920 . . .

Po smrti Einspielerja so drugi nadaljevali veliko delo, ki so ga bili započeli veliki Ziljani in Rožani. Toda nasledniki temu delu niso bili kos. Jarnikovo delo in v neki meri tudi Majarjevo delo sta nadaljevala profesorja JOSIP APIH in Ziljan IVAN ŠAJNIK. V novejši dobi tudi profesor dr. FRANC KOTNIK. Dalje sta gradila literarno delo celovška profesorja dr. JAKOB SKET in mnogo obetajoči Ribničan ŠTEFAN PODBOJ. Toda zadnji je padel še zelo mlad na bojnem polju v Galiciji. Sloves Ziljana, slovstvenega zgodovinarja, dr. IVANA GRAFENAUERJA je pa segel daleč čez domači okvir.

Za veličastno politično stavbo, ki jo je bil postavil veliki Andrej Einspieler, so pa Korošci zastonj iskali naslednika. Nihče ni mogel biti kos novim težkim razmeram. Nemški pritisk je postajal jačji in jačji. Z vsako novo železnico, z vsako novo tovarno, z vsakim novim uradom, z vsako novo šolo . . . so prispeli med Slovence novi tujci, naduti uradniki in od njih odvisni tuji delavci. Slovenska zemlja je postala molzna krava za manj nadarjene meščanske sinove nemških družin zi vse Avstrije. Ko je dežela dobivala več in več industrijskih podjetij, se je prišel odtok slovenskega življa s kmetov v mesta in ponemčene industrijske centre. V slovenskem delu dežele so nastajali okoli prometnih in industrijskih središč nemški otoki. Tako v Celov-

“Čestitam,” je vzkliknil učitelj, ko je dobrala do konca. Poštarica Alma je hlinila neke vrste igralsko zavist. Rožo je uspeh opojil. Hvaležna je bila. Začutila se je mahoma bolj domačo v tem neznanem ji okrožju. Igralci so ji postali nekam bližnji, rajtguzenski Tonček Obloški, ki ga je igral Slamičev France; enako čevljar Bojec, ki mu je besedo pačil Francetov brat; tudi Alma rokovnjaška ljubica, potem Peter Toča, stric Blaž Mozol in vsi drugi.

Prebrali so do konca. Ura je bila pol dvanajstih. Roža se je ustrašila. Pomislila je na dom in kako se bo opravičila. Ko jo je Štefan povabil, da bi se vsaj s požirkom vina okrepčala v gostilni, je odločno zmajala z glavo in se poslovila. Stekla je skozi noč. Tedaj je pa čula, da jo je poklical Štefan. Postala je in se zbegala. Začela je bolj počasi hoditi.

Fant jo je dotekel.

“Kaj pa misliš?” je dejal. “Tak sirovec naj bom, da te ne bi vsaj malce spremil?”

“Saj bi ne bilo treba”, je rekla tiho. Sram jo je bilo in bala se je, da bi ju ljudje videli. Toda ljudje so spali. Tiho je šla svojo pot in Štefan ob njej. Ko pa sta bila prešla vaške hiše, ji je fant drzno potisnil roko pod pazduho.

“Pusti, Štefan,” je dahnila.

“Saj nihče ne vidi,” je sopel burno. Ni se ga otresla. Čutila je, da ji stiska leht s svojo. Bilo ji je prijetno in bridko obenem.

“Roža, zakaj se me bojiš?” je dejal tedaj fant toplo. Roži je odleglo.

“Saj se ne bojim.”

On je zopet molčal. Potem je Roža začutila, da je z drugo roko poiskal njene roke, jo dvignil in pritiskal na svoje ustnice.

“Kaj pa delaš?” se je morala deklica zasmejati. Zde-
lo se ji je zares smešno, ker je bila preprosta. Štefan je pa dejal:

“Tako poljubljajo gospodje roke damam, ki jih cenijo. Jaz pa tebe cenim mimo vseh še tako gosposkih.”

Znova je poljubil njeno roko. Roži je prijalo. Še pošalila se je, da bi pri belem dnevu ne poljubljal njenih žuljev.

Štefan je bil ves srečen. Razgovoril se je živo in slikal dekletu svojo hvaležnost, ker je prišla k igri.

cu, Podkloštru, Trbižu, po celi beljaški okolici . . . Kot nov činitelj v tem ponemčevanju je prišel v zadnjih desetletjih 19. stoletja še tujski promet, ki je polagoma izpremenil lice celovške okolice in značaj naselij okoli Vrbskega jezera. Jezikovna meja med nemščino in slovenščino se je nad vzhodnim delom Vrbskega jezera nevarno zamajala . . .

Še dva nadaljnja Einspielerja sta nastopila v javnem življenju na Koroškem. LAMBERT EINSPIELER (1840—1906) in za njim GREGOR EINSPIELER (1853—1925) sta se upirala po najboljših močeh valu ponemčevanja, ki je hotel čimprej zadušiti ves slovenski Korotan. Z največjo težavo je uspelo Lambertu, da je prišel s pomočjo zmernih nemških krogov na Dunaj kot koroški državni poslanec. Samo s tremi glasovi večine je bil izvoljen v celovško-velikovškem volilnem okrožju. Več ko to tedanji volilni red ni mogel nuditi koroškemu Slovincem, ki so imeli kot še sedaj svoje volilce večinoma na kmetih.

S toliko večjo vnemo pa so se vrgli koroški Slovenci na delo z ustanavljanjem gospodarskih in kulturnih celic. V podrobnem delu, od vasi do vasi, se je v teh časih položil temelj za gospodarsko in kulturno organizacijo koroških Slovencev. Ta je ostala v splošnem ohranjena do takrat, ko je Hitler z Avstrijo vred pograbil tudi slovensko Koroško. Ta organizacija koroških Slovencev je še po letu 1930 doživljala ne-

“Boš videla,” je dejal, “kako bova lepa, ti Polonica in jaz tvoji Nande. To naju bodo gledali ljudje! To bodo zavistni!”

Roža je v duhu pomislila nase v igri in na Tončko in je verjela:

“Saj bodo morda res.”

“Bodo,” je rekel Štefan. “In zase se niti ne čudim ne. Nobenega srečnejšega človeka ne bo pod soncem mimo mene. O Roža!”

Zopet ji je poljubljal roko. Poljubljal je strastneje, viharneje. Rožo je streslo.

“Vrni se, pojdem sama,” je dejala. On je pa še ni izpustil. Še je govoril. Komaj ga je mogla kaj umeti. Za obe roki jo je bil ujel in jih poljubljal, zdaj levo, zdaj desno.

“Zbogom, Štefan, lahko noč!” je prosila.

“Še en poljub,” je medlel. Nato je pa šepnil čudno mirno in trpko:

“In prihodnjič, Roža, na ustnice.”

Zastokala je in se mu iztrgala . . .

Burno razvneti in zasopli se je gnala v breg, da bi bila čimprej doma. Iz Štefanovih poljubov se ji je sladko razlivalo v telo. Dobro ji je bilo misliti, da ji je poljubljal roko kakor gosposkim. Bila mu je hvaležna. V duhu ga je čula, kako je rekel, da jo bo drugič poljubil na ustnice. Streslo jo je. Pa ni bilo samo veselje. Misel na te njegove besede jo je vznemirjala. “Štefan, kdo si?” je trpela. “Ali si pravi ali nisi? Kdo ve, s kolikimi si že podobno naredil. Ali ti smem verjeti? Ali nisi morda zahrbtn, skrit, rokovnjaški?”

“Upetaj šmolar,” se ji je v resne misli obudil spomin na rokovnjaško govorico v igri in je bila zopet vedra. Tako je prišla domov. Oče je še bedel. Osupnil je, ko je prišla, češ, kje je bila tako dolgo. Zlagala se mu je, da je bila pri pevski vaji.

“Pa si hodila s Tončko?” je vprašal oče.

“Anti,” je rekla vsakdanje.

“Pozna si,” je dejal oče rahlo karajoče. Navidezno presenečena je pogledala na uro in se narejeno začudila. Oče se je dvignil in šel.

Roža je legla. A spati ni mogla. V polsnu je sanjala, hodila z Nandetom, ki ji je poljubljal roko. Potem je hotel še njenih ust. Ni je bilo strah. Tudi moliti je pozabila. Ali pod vplivom knjige pod vzglavjem, ki je bajala med drugim tudi o lepi Sulamiti . . . ?

(Nadaljevanje prihodnjič.)

kak prerojen in pomlajen razmah. V Celovcu so ustanovili “Politično in gospodarsko društvo za Slovence na Koroškem, ki je še do zadnjega časa predstavljalo v političnem oziru slovensko manjšino na Koroškem. Ustanovila se je tudi “Zveza slovenskih zadrug na Koroškem” in “Gospodarska Zveza” v Sinči vasi. V tej zvezi je bilo še pred nekaj leti včlanjenih 30 slovenskih zadrug, ponajveč hranilnic in posojilnic. V tem času so tudi položili temelj prosvetni centrali v Celovcu, ki si je pozneje nadela ime: “Slovenska Krščanska Socialna Zveza za Koroško.” Imela je včlanjenih okoli 40 izobraževalnih društev, ki so gojila predvsem prelepo slovensko narodno pesem in narodne igrokaze. Imela je lepo število lastnih odrov.

(Nadaljevanje.)

Beračev dovtip.

Slavni angleški pisatelj Walter Scott jaha nekega dne s svojim prijateljem na sprehod. Prideta do cestne zapore in neki irski berač, ki je bil slučajno tam, jima jo odpre.

Scott hoče moža poplačati za njegovo pozornost s pol šilinga, a vidi, da nima nič drobiža. “Nate, prijatelj,” pravi, “en šiling, toda zapomnite si, da ste mi pol šilinga dolžni!”

“Bog blagoslovi vašo milost!” se zahvali berač, “da bi tako dolgo živeli, dokler vam ga ne vrnem.”

Mi ameriški Slovenci ljubimo s vso dušo svojo veliko in lepo domovino Zedinjene države. Srečne se čutimo, da smo državljani te mogočne demokracije ter radi tega deležni zlate svobode in enakopravnosti.

Radi izdajalskega napada na svoje ozemlje, so tudi Zedinjene države morale prijeti za orožje v obrambo svobode in krščanskih idealov. Stotisoče Američanov se nahaja na bojni fronti, da z orožjem v roki ohranijo svobodo svoje domovine in vsega sveta.

Radi tega smo ameriški Slovenci organizirali molitveno akcijo pod imenom "Molitvena fronta", da bi se po njej v molitvi združili s slovenskim narodom v stari domovini.

Mi ameriški slovenski duhovniki, kot verski voditelji ameriških Slovencev, pozivamo torej vse katoliške Slovence širom Amerike, da pristopijo v "Molitveno fronto" kot člani. Pozivamo Vas, da stanovitno in goreče molite za zmago naše armade in za zavezniških armad in za skorajšnji pravični mir. Prav posebno pa, da molite za ubogi, mučeni slovenski narod v stari domovini, da bi mu kmalu zasijala zarja svobode verskega in narodnega življenja.

Prosimo Vas, katoliške Slovence, in vso slovensko duhovščino, da posvetite letošnji Veliki petek spominu onega Velikega petka, ko se je začela prebridka Kalvarija našega naroda v stari domovini. Letošnji Veliki pe-

Molitvena Fronta

Darovi, ki jih tu priobčujemo, je sklad, ki se je začel zbirati na poziv P. K. Zakrajška, v ta namen, da po vojski nabavimo prepotrebne ke-lihe, cerkveno obleko in drugo potrebno v starokrajskih farah, kjer so Nemci ali Lahi vse pokradli, zažgali ali drugače uničili. Imena darovavcev bodo priobčena v posebni knjigi, ki jo bo omenjeni pater ponesel na Brezje kot Zlato knjigo ameriških katoliških Slovencev.

tek posvetimo posebnim skupnim in zasebnim molitvam, doma in v naših cerkvah, da bi Bog skoraj rešil slovenski narod tega strašnega trpljenja po Mariji na Brezjah, kraljici Slovencev.

Drugi izkaz Molitvene Fronte.

Št. 44. Po Fathru Bombaču, Euclid O., čl. 18, \$1.35. — Št. 45. Po Fathru Bombaču, Euclid, O. č. 13, \$1.35. — Št. 72. Po Fathru Bombaču, Euclid O., čl. 18, \$3.00 — Št. 73 Mrs. Anton Arko, Euclid, O., čl. 6, \$1. — Št. 74. Mr. Frank Cimperman, Euclid, O., čl. 2, 50c. — Št. 75. Mrs. Johana Mladič, čl. 18, \$. — Št. 76 Mrs. Frances Pogacnik, Struthers, O., čl. 19, \$5.25. — Št. 77. Mrs. Terezija Sterling, Barberton, O., čl. 18, \$2. — Št. 78. Mrs. Mary Jarnevecik, Johnstown, Pa., čl. 18, \$3. — Št. 79. Ven. Sisters of St. Francis, Euclid, O., čl. 8 — Mrs. Meglen, Pueblo, Colo., čl. 2, vojaka, \$2. — Št. 81. Mrs. Mary Cahil, Joliet, Ill. čl. 9, 25c. — Št. 82. Mrs. Ana Lopert, Steelton, Pa., 18 mater, \$2. — Št. 83. Mrs. Jozefina Zupan, Kansas City, Kans., čl. 19, \$7. — Št. 84, 85, 86, 87. Mr. Frank Perovšek, Willard, Wis., čl. 76, \$14.00. — Št. 88. Mr. Frank Perovšek, Willard, Wis., čl. 5, \$2.75. — Mr. Michael Smoley, Bradley, Ill., čl. 2, \$1. — Št. 90. Mrs. Mary Ušeničnik, Morgan, Pa., čl. 18, \$24.00. — Št. 91, 92. Mrs. Frances Pajk, Walsenburg, Colo., čl. 36, \$6.45. — Št. 93. Mrs. Frances Tomsha, Valley, Wash., čl. 13, \$2. — Št. 94, 95. Mrs. Frances Pajk, Walsenburg, Colo., čl. 16, \$15.95. — Št. 96. Mrs. Mary Prasnik, Black Diamond, Wash., čl. 18, \$4. — Št. 97 in 119. Mrs. Mary Taucher, Rock Springs, Wyo., čl. 36, \$14.85. — Št. 98, 99. Mrs. Mary Taucher, Rock Springs, Wyo., čl. 41, \$14.85. — Št. 100. Mrs. Frances Drobnic, Waukegan, Ill., čl. 18, \$2. — Št. 101. Ven. Sestre Sv. Frančiška, Euclid, O., 11 sester. — Št. 102. Mrs. B. Flajnik, Pittsburgh, Pa., čl. 4, \$4. — Mrs. M. Cadonič, Pittsburgh, Pa., Mrs. M. Pavelnik, Atlasburg, Pa., Mr. Anton Dvorzak, Slovan, Pa. \$2. — Št. 103. Paul J. Laurich, Joliet, Ill. čl. 10, \$10. — Št. 104 Mr. Louis Sekula, West Allis, Wis., čl. 19, \$2.50. — Št. 105. Mr. Lucas Sekula, West Allis, Wis. čl. 12, \$2.50. — Št. 106. Rev. J. Judnič, Denver, Colo., čl. 3, \$7.50. — Št. 107, 108. Mrs. Ka-

roline Pichman, Chicago, Ill. čl. 16 družin ni 22 posamez. \$9.35. — Št. 109. Mrs. Angela Mlakar, Hibbing, Minn. čl. 17, \$3. — Št. 110, 111, 112. Mrs. Frances Udovich, Greaney, Minn., čl. 32, \$7.60. — Št. 112. Mr. John Poljak, Argo, Ill., čl. 12, \$4. — Št. 113. Mr. Joseph Erchul, Soudan, Minn., čl. 5, \$2. — Št. 114. Mrs. Kath. Spreitzer, Ely, Minn., čl. 14, \$2.00. — Št. 114. Mrs. Katharina Spreitzer, Ely, Minn., čl. 23, \$2. — Št. 115. Mrs. Margareth Perhne, Sheboygan, Wis., čl. 18, \$3.85. — Št. 116. Mrs. Mary Pristavec, Forest City, Pa., čl. 12, \$5. — Št. 118. Mrs. Mary Arko, Buhl, Minn., čl. 19, \$6.15. — Št. 120. Mrs. Frances Ošaben, Barberton, O., čl. 17, \$6. — Št. 121. Mrs. Frances Baraga, Cleveland, Sv. Vid, čl. 18, \$4.25. — Št. 122. Mrs. Mary Jarnevič, Johnstown, Pa., čl. 18, \$3. — Št. 123. Rev. Pius Petric, New York, čl. 2. — Št. 124. Christine Rupnik, Sheboygan, Wis., čl. 15, \$5. — Št. 125. Mrs. Therese Caiser, Detroit, Mich., čl. 18, \$8.25. — Št. 126. Mrs. Mary Peterlin, Cleveland, O., čl. 12, \$3. — Št. 127. Mrs. Frances Sankovich, Bessemer, Pa. cela podružnica Sv. Ana št. 67, \$2. — Št. 128. Mrs. Amalija Krek, New York, čl. 18, \$4. — Št. 129. Mrs. Anna Stopar, Cleveland, O., cela podružnica Slovenske žensk Zveze z vsemi članicami in jnhi družinami, \$8.15. — Št. 130. Mrs. Josephine Železnikar, Chicago, Ill., čl. 18, \$3. — Št. 131. Mrs. Frances Lindič, Cleveland, O. čl. 15, \$7.25. — Št. 132. Mr. John Dobrauc, Franklin, Kans., čl. 2, \$43.00. — Št. 133, 134. Mrs. Ana Picelj, Cleveland, O., čl. 16, \$3.35. — Št. 134, 135. Mrs. Kathie Robert, Euclid, O., čl. 36, \$12.00. — Št. 136. Mrs. Therese Zdešar, Euclid, O., čl. 15, \$4.50. — Št. 137. Mrs. Therese Zdešar, Euclid, O., čl. 3. — Št. 138. Mrs. Mary Rittmanič, Bradley, Ill. čl. 9, \$5.75. — Št. 139. Mrs. Mary Fajfar, Aurora, Ill., čl. 18, \$2. — Št. 140. Mr. Peter Žalec, Euclid, O., čl. 3, \$2. — Št. 141. Mrs. Mary Stušek, Wic-

kliff, O., čl. 6 družin, čl. 16, \$2. — Št. 142. Mrs. Mary Skulj, Cleveland, O., Sv. Vid., čl. 20, \$7. — Št. 143. Mrs. Mary Krulc, Cleveland, O., čl. 41, \$10. — Št. 144. Mrs. Antonia Struna, Joliet, Ill., čl. 2, \$1. — Št. 145. Mr. Mrs. Frank Gartner, Little Falls, N. Y., čl. 11, \$1.80. — Št. 146. Mrs. Kat. Cesar, San Francisco, Cal., čl. 18, \$2. — Št. 147. Mrs. Agnes Zakrajšek, Kansas City, Kans., čl. 17, \$2. — Št. 148. Mrs. Josephine Toplikar, Kansas City, Kans., čl. 18, \$2. — Št. 149. Mrs. Frances Pajk, Walsenburg, Colo., čl. 6, \$1. — Št. 150. Mrs. Veronica Ruppe, Ridge-wood, N. Y., čl. 18, \$2. — Št. 151. Mrs. Katarina Spreitzer, Ely, Minn., čl. 8, \$2. — Št. 152. Mrs. Mary Omejc, Valley, čl. 12, \$27.50. — Št. 153. Mrs. Marie Florijan, West Allis, Wis., čl. 15, \$10.75. — Št. 154. Mrs. Frančiška Kranjc, Aurora, Ill., čl. 12, 50c. — Št. 155. Mrs. Helena Somrak, Euclid, O. čl. 18, \$1530. — Št. 156. Mrs. Frances Vrhovec, East Euclid, O., čl. 3. — Št. 157. Mrs. Rose Čič, Pittsburgh, Pa., čl. 16, \$17.50. — Št. 158. Mrs. Helena Mally, Cleveland, Sv. Vid, O., čl. 19, \$1. — Št. 159. Mrs. Ursula Tratnik, Ely, Minn., čl. 8, \$2. — Št. 160. Mrs. Frank Tushar, Gilbert, Minn., čl. 13, \$2. — Št. 169. Mrs. Ivana Chakat, Enumclaw, Wash., čl. 18. — Št. 170. Mrs. Louise Meshnig, Sheboygan, Wis., čl. 17, \$5. — Št. 171. Mrs. Frances Baraga, Cleveland, O., čl. 18, \$6.25. — Št. 173. Mrs. Julia Mehle, Goodland, Minn., čl. 12, \$3. — Št. 174. Mr. Anton Grdina, Cleveland, O., čl. 9, \$25.00. — Št. 175. Mrs. K. Spreitzer, Ely, Minn., čl. 1, 50c. — Št. 167. Mrs. Mary Pristavec, Forest City, Pa., čl. 3, \$1.50. — Št. 177. Mrs. Frances Baraga, Cleveland, O. čl. 1, \$1. — Št. 178. Mrs. Helen Ošaben, Kansas City, Kans., čl. 9, \$2. — Št. 179. Mr. Jakob Leskovitz, Bessemer, Pa., čl. 12, 7.47. — Št. 180. Društvo Kraljice sv. Rožnjega Venca, Denver, Colo. čl. 9, \$1.

(Dalje sledi.)

MARIJA ROMA

(Nadaljevanje.)

Tako je točno ob napovedanem času Marija dosegla cilj svojega romanja — Ljubljano. Na vsej poti ni bilo niti najmanjše nesreče ali kakega nereda. Marija je krenila po ljubljanskih ulicah med slovesnim zvonenjem in pritrkavanjem po vseh ljubljanskih cerkvah.

V tej uri je bila Ljubljana že vsa v kongresnem razpoloženju in prihod Marije Pomagaj je bila prav za prav prva kongresna slovesnost. Od železniškega prelaza, proti kolodvoru in po Miklošičevi cesti, čez Marijin trg do stolnice — vsepovsod se je nabralo številno občinstvo, ki je pozdravljalo Marijo z živahnim mahanjem robcev. Pred frančiškansko cerkvijo je bila prava gneča. Frančiškanska duhovščina, Križarji in Klarice v svojih slikovitih uniformah s praportci, množica mahajoča z robčki — vse je bilo kot pravi triumf. Ob obeh plateh ceste so ljudje hiteli proti stolnici, kjer se je že kmalu po tretji uri nabrala cela množica ljudstva. Stolne kongregacije z zastavami, razna društva in zastopstva, številna duhovščina, zbor bogoslovcev — vse je pričakovalo Njo, ki jo ljubimo. Točno ob napovedanem času je avto, komaj premikajoč se, privozil do stolnice. Marijo je sprejel ljubljanski škof dr. Gregorij Rožman v sprem-

stvu škofa Bonefačiča iz Splita, škofa Milete iz Šibenika, in škofa Mišiča iz Mostarja. Ljubljanskemu škofu sta asistirala dr. Klinar in dr. Opeka, navzočna pa je bila vsa stolna duhovščina in ljubljanski bogoslovci.

Kot morje je vzvalovala množica, ko so dvignili milostno podobo iz avtomobila in jo dejali na nosila. Nepozabni ostanejo vsem prizori tega pristrčnega sprejema. Vsa slovesnost Marijinega romanja je dobila prav v Ljubljani krono. Cel oči so se marsikomu orosile, ko je osem krepkih bogoslovcev dvignilo nosila z milostno podobo na ramo. Kakor so Izraelci nekoč nosili skrinjo zaveze, tako zdaj mi nese-mo našo SKRINJO naše ZAVEZE. Skrinja zaveze, prosi za nas!

Množica je pritiskala, reditelji skoraj niso mogli vzdržati, počasi se je pomikal sprevod z duhovščino in bogoslovci, ki so nosili Marijo, proti vratom stolnice, nato se je pa v nekaj trenutkih stolnica napolnila do zadnjega kotička. Zadonele so orglje, vsa cerkev je navdušeno zapela: Ti, o Marija!

Preden so dvignili milostno podobo na oltar, so ugotovili, da so pečati na okvirju pristni in da so ostali nepokvarjeni, nato je pa zakraljevala Marija Pomagaj na oltarju sv. Dizme, nasproti oltarja, kjer se hrani sv. Rešnjé Telo.

Vsa številna množica je v počastitev skupno odmolila "Pozdravljena, Kraljica", nato pa še tri Zdravemarije. Tisoče oči se je pobožno ozi-

ralo na oltar in zaupno prosilo visoko Pokroviteljico kongresa za nebeški blagoslov, ki naj bi ga izprosila slovenskemu ljudstvu v teh dneh. "Lepa si, lepa si . . ." je spet zadonelo po vsej stolnici in mnogočna himna "Povsod Boga" je zaključila to edinstveno Marijino pot, njen slavnostni pohod, njeno romanje z njenih Brezij na evharistični kongres v Ljubljani.

Proti koncu slovesnosti v stolnici je prišel častitljivi vladika nadškof dr. Jeglič. Čeprav je množica stala povsod, se je vendar zanj našel prehod in je pristopil k oltarju. Solze so mu orosile oči, ko je pozdravil Marijo Pomagaj v Ljubljani. Saj je prav on bil veliki glasnik Marijinega češčenja, in če smo Slovenci tako vdani Njej, je to brez dvoma v veliki meri njegova zasluga. Bog sam ve, s koliko gorečnostjo se je zahvaljeval za dan, ki ga je doživel na svoja stara leta. Bog sam ve, kako je prosil Marijo Pomagaj za blagoslov evharističnim dnevom; in Bog je odprl svojo zakladnico . . .

Od vseh strani Slovenije, Jugoslavije in tudi iz drugih držav so se napotili verni katoličani na romarsko pot v Ljubljano. Vlak za vlakom se ustavlja na ljubljanskih kolodvorih. Z Dolenjskega so prišli, z druge strani Gorenjci in med njimi se mešajo koroški Slovenci, štajerci, pa tudi Hrvatje iz Zagorja in od morja; Slovenci in Hrvati iz Zagreba, katoličani iz Sarajeva, Belgrada in celo iz južne Srbije — vsi pri-

hajajo počastit evharističnega Kralja v kongresno Ljubljano.

Vsem tem neštetim množicam je veljal pozdrav kongresnega odbora:

"Vsi vi, ki ste si urezali palico in v božjem imenu stopate danes na romarsko pot v belo Ljubljano, da se poklonite Kralju vseh Kraljev, ki je Kruh življenja našega, začetek in konec naš in naš smisel — pozdravljeni!

Sonce, ki je danes vzšlo nad našim jutrom, od vekov živo in vedno novo v svojih zlatih žarkih, je sveta Hostija. Sam Bog je v njej in vse kliče k sebi. In vi vsi ste prišli k veliki maši in velikemu povzdigovanju. Naj bo ta sveta Hostija povzdignjena nad vso domovino! Naj jo naša srca drže v visočini, naj jo naše molitve ovijejo kot kišeče kadilo in kot venci slavospevov naj se pleto naše pesmi okrog njenega sijaja! Naj se naša kolena ne naveličajo klečati pred njo v prahu in naši glasovi naj ne pre-stanejo klicati:

Svet, svet, svet si, Gospod, v sveti Hostiji pričujoč!

Po vsej naši lepi jugoslovanski in slovenski zemlji zvoní danes k temu velikemu povzdigovanju. Zvonovi so se sprostili. Mlaji so zavihrali, križi so zažareli na križiščih, v žitnem polju, na planinah, na holmcih in na cerkvah — in vsi kažejo v eno smer: v evharistično Ljubljano. Zvonovi pritrkavajo in kličejo slovenskega človeka od vseh štirih strani sveta domov. Kličejo ga iz naših južnih krajev, da z brati vred poklekne pred

Najsvetejše. Kličejo ga iz Primorja in iz Koroške, iz Istre, iz Westfalije in Amerike, od vsepovsod, da se zgrne z narodom v češčenju najsvetejšega Zakramenta, ki je edino poroštvo zveličanja.

Ves narod je zbran v svojem središču kot živo občestvo duš in kot eno pada na kolena pred sveto Hostijo v ponižnosti pevajoč:

Svet, svet, svet si, Gospod, v sveti Hostiji pričujoč!

(Nadaljevanje.)

POROČILA BARAGOVE ZVEZE

P. C. Šircel

Zanimanje rase iz dneva v dan. Več in več ljudi se priporoča Baragi v svojih zadevah. Kamen na kamen — palača.

Med farani se topot postavlja Waukegan. Sporočeno nam je bilo, da so nabrali v l. 1 42. in 43. \$135.50. Imeli so na Baragov dan posebne govore in posebno pobožnost.

Fara sv. Družine v Kansas City jo je pa prav po starokrajnsko napravila, po mašah so imeli ofer krog altarja, popoldne pa sveto uro pred Najsvetejšim. Skupna svota darov iz te fare je bila \$44.45. Plačaj Bog in Baraga.

Rev. Fr. Požek nas v po-

sebnem pismu navdušuje, naj le pridno delamo za to stvar. Dasi slovenske fare nima, hoče agitirati tudi med svojimi ljudmi za to apostolsko delo. Prilaga da \$5.00

V posebnem pismu izraža zadovoljstvo Rev. Julij Slapšak nad delom Baragovega odbora in pravi: razveseljivo dejstvo je to, da od Baragovega groba v Marquettu veje nov duh dela za povelicanje našega apostola.

Zadnjič smo oznanili, da bomo poslali kar vsem naročnikom lista vsakemu po eno Baragovo sliko. Toda spoznali smo, da to ni tako praktično. Preveliki so stroški. Baragovih slik ima nad 4 tisoč uredništvo A. M. Vsak, kdor jo želi, naj pošlje kvoder, pa jo bo dobil. Sklenili smo tudi, da dobi vsak, ki daruje na namen Baragove Zveze več kot en dolar, sliko zastonj.

Vsem, ki so v zadnjih mesecih, lanskega in letošnjega leta, darovali Baragovi Zvezi, dobe posebno karto v zahvalo. S tem jim bomo dali vedeti, da je denar prišel na svoje mesto. Če bi katerega pregledali, naj to takoj sporoči.

G. župnike bomo prosili, naj bi bili tako dobri in vzeli vsak po nekaj Baragovih stenskih slik in jih priporočili v cerkvi. Nespametno bi bilo, da bi se ne poslužili le-

pe prilike in ljudem dali sliko svojega apostola, da jo obesijo v svojo hišo na steno, kjer bo vsak videl, da so Baragovi častivci v tem domu doma.

Zopet priporočam, naj ljudje pošiljajo svoje prispevke Baragovi Zvezi kar na naslov tega lista — 608 — Lemont, Ill. Father Hiti nima časa, da bi opravljal pisarniške posle za Baragovo Zvezo. Ta posel imam sedaj jaz. Uvažujte to prošnjo.

Važno priporočilo:

Še je nekaj knjig "The Apostle of the Chippewas" na razpolago. Pošljite knjigo svojemu vojaku, prijateljem, naročite jo svojim mladim, stane dolar. Storite to takoj.

Darovi za B. Z.

Fara sv. Lovrenca, Cleveland, O.	\$33.50
Dr. sv. Imena, Cleveland....	5.00
Dr. sv. Lovrenca KSKJ.....	2.00
Dr. sv. Jožefa KSKJ	2.00
Dr. sv. Alojzija (samost.)..	2.00
Mary Marinčič, Cleveland..	5.00
Frances Petric	5.00
Mary Novak	4.00
Joseph Matišič	2.00
Iva Ožbolt	2.00
Louise Germ	1.00
Mary Prestor	1.00
Rev. kanonik J. Oman	5.00
Mrs. Jerin \$1, Skubic Mary \$1,	
Roncevic J. \$1, J. Potokar \$10, J.	
Mulec \$1, Mary Klemenc \$1, N.	
N. \$5, Mrs. Kastelic \$5, Muhvich	
M. \$2, Gruden Jenie \$1, Mrs. Ra-	
dež \$2, J. Kašček \$1, R. Bizjak	
\$2, T. Potokar \$1, F. Novak \$3,	
J. Jevnik \$2, Frank Stokar \$1, M.	
Volcanšek \$3.	

Rev. Hiti prejel:

Mrs. Gradishar \$1. Dr. Č. Spo-

četja \$2, Dr. M. Device, Pittsb. \$5, M. Pavlakovich \$2, J. Jamnik \$1, Rev. F. Požek \$5, G. Veselich \$2.

Če komu dar ni bil zabeležen, naj to sporoči na naslov lista A. M., 608, Lemont, Ill.

Prošnje in zahvale Baragi

Priporočam se Baragu, služabniku božjemu v nujni zadevi.

T. Russ, Colorado.

Lepo se zahvalim Fr. Baragu in Materi božji za izboljšanje zdravja in jih prosim še nadaljne pomoči.

L. Jerin.

Pošiljam dar Baragovi Zvezi, ker sem bila uslišana na priprošnje Baraga že večkra. — Mrs. Kastelic, Enhaut, Pa.

Zahvaljujem se Baragi za uslišano prošnjo.

N. N., Kansas C.

Škofu Baragu se zahvalim. Na njegovo priprošnje in s pomočjo Marije Pomagaj in Srca Jezusovega smo dosegli, za kar smo prosili. Pošiljam zaobljubljen dar za tabernakelj, Gospodovo hišico v Lemontu. — N. N.

Mrs. Mary Volcanšek se tudi javno zahvaljuje Fr. Baragu za uslišano prošnjo.

Zahvaljujem se božjemu služabniku Baraku za uslišano prošnjo.

Mr. Mrs. J. Ponikvar.

(Nadaljevanje z 2. strani)

Pismo iz New Yorka: "Glejte, da prenehate govoriti o "našem" vojnem ministru Mihajloviču in o "naši" domovini Sloveniji, če ne, jo bote še po butici dobili . . . Naša domovina je Amerika." — **Urednik:** Saj res. Kako se človek spozabi. Saj smo res ameriški državljani. Kratko pismo, pa je bilo kakor razodetje. Odkritosrčno rečeno. Molil sem že mnogokdaj zahvalno molitev, da me je Bog poslal v Ameriko, otestiti se pa le še nisem mogel zavesti, da nisem več jugoslovanski državljani. Kdor se noče navaditi ameriške miselnosti, naj gre kar čez morje. Prav imate.

Pismo iz Washingtona: "Le tako naprej z listom po poti, ki ste si jo sedaj začrtali. Časih se mi je Ave Marija zdela kot nezabeljena jed. Vse lepo, da imate dosti povestic in lepih člankov, toda osebna misel tu in tam, se mi zdi kot ocvirek na polnem krožniku, časih pa še malo udarite. Ljudje radi gledajo, če se dva tepeta, še večkrat pa kar radi sami pomagajo, kar rodi zanimanje za list." **Urednik:** Hvala. Toda: ali niso ocvirki in zabela škodljiva žolču? Zdravniki tako pravijo. Morda bo tako tudi pri naših listih. Narodov žolč se preveč zbudi in če preveč deluje, ga sfali za redno prebavo. Oni dan mi je eden čitateljev nekega dnevnika dejal: "Časih sem tega gospoda članke tako rad prebiral,

zdaj sem ga pa sit, ker je preveč ocvirkov in nič hrane." Vem, vem, kaj hočete reči. Malo več soli in popra. Fajtarija meni ni nikoli prijala. Da pa imajo ljudje to radi, tudi vem. Samo kje bi ocvirkov našel? Časih smo bili fantje, radi smo se topli in pošteno rekli, zdaj sedimo za pečjo, revmatizem glajštamo . . .

Več naših rojakov je že dobilo to ali ono pisemce iz starega kraja s pomočjo Rdečega križa. Eno teh brezbarvnih pisem je našlo tudi pot k nam. Brezbarvna so, ker nič ne povedo. "Dobro se nam godi, živi smo, Tete Reže ni več . . ." — Ali se splača obteževati pošto Rdečega križa s takimi novicami . . . Štedimo raje svoj denar, da ga bo nekaj na roki, ko se meje odpro.

Eno pisem, ki je zadnje dni prišlo, je pa zanimivo. Seveda ni prišlo po Rdečem križu, hodilo je križem kražem po svetu in doseglo pravega naslovljenca.

"Strašne so razmere doma, največ gorja nam prizadevajo komunisti, naši lastni rojaki, vso oblast so vzeli v svoje roke, še oblast nad življenjem lastnih rojakov. Pobili so jih na stotine in povzročili, da se potem Nemci in Lahi zmaščujejo nad nedolžnimi s stoterno smrtjo in stoternimi požigi. Dvajset duhovnikov so že pobili in nebroj vasi požgali. Najslabše je na Dolenjskem. Požga-

li so vse gradove. Le povejte ameriškim rojakom, da ni vse zlato, kar se sveti pri tem "osvajanju svobode naroda."

Sicer pa zadnje čase čitamo po našem časopisju o teh grozotah, ki jih prizadevajo komunisti . . . Mila nam majka Slovenija.

Nemci sami so izdali sedaj številke, koliko je bilo ubitih Jugoslovanov. 774.000. Ali moremo verjeti Nemcem? Gotovo jih je še več.

Bratje Hrvati so imeli svoj kongres v Chicagi. Delegatov je bilo nad 900. Vsi so se izjavili za ujedinjeno Jugoslavijo. Torej ne moremo vseh Hrvatov poslati v vice... Če se kar 900 delegatov zbere na kongres, mora biti to pretežna večina hrvaškega naroda. Paveličijanci sicer pravijo, da so to komunisti, tudi molili so, ko so pričeli kongres in kongres končali. Sam Butkovich, "grand" komunist, je molil . . . Ko ni mogel najti duhovnika, ki bi molil, dasi jih je bilo baje nekaj navzočih, ki se pa niso hoteli izpostavljati na odru, je kar sam opravil invokacijo in zahvalo. Na slovenskem kongresu so pa kar težko privolili v to, da bi Boga poklicali na pomoč, kakor to delajo pri vseh ameriških konvencijah. Bogve, če se jim je Pavelich iz Zagreba zahvalil za ta kongres, kakor je pozdravljajal nekatere Hrvatje v Chicago pretečeni mesec, po kratkovalni postaji, pa kar sem naravnost v Ameriko. Bože, taka čast. —

Čujemo, da bo sedaj še en hrvaški kongres. Kdo ga neki sklicuje? Pavelič?

Ocvirek.

V New Yorku je izšla pesem "Budnica", ki je bila tiskana v lanskem našem kolektoru. Dali so jo na note Jascha Herzog in Olga Paul. Če si jo hočeš naročiti, jo lahko dobiš v zalogi "Edward B. Marks Music Corp., Radio City, New York." — Angleški prevod besedila je posrečen. Glasi se: "People arise. Hasten the day. The mighty roaring river we must resemble. We shall plant dread, fear and dismay into the black fascist hordes. Make them tremble. — Our country shall be the home of freedom and glory, the mountains and valleys will re-echo our story, we'll shelter all and banish slav'ry with Slavic strength, with Slavic brav'ry." — Slovensko besedilo sta sestavila dva slovenska študenta.

Naš Lojze Adamich pridno dela in agitira za stvar Jugoslavije s posebnim lističom, ki ga izdaja vsak mesec. Sodeč po tem lističu boš spoznal, da zasluži priznanje za svoje delo. Kljub temu, da se je je že časih zaletel. Kdo se pa ne v teku svojega življenja? Ko bi vsak Amerikanec, slovenskega rodu toliko storil in se mujal za stvar stare domovine, morda bi nas ljudje po svetu bolj poznali, pa tudi bolj upoštevali. — V svoji zadnji številki tega bulletina je bil zopet ne-

roden. Strašno toži in se boji, ker Amerika toliko paktira z Vatikanom, češ, iz tega ne more nič dobrega priti. No, Lojze naš, kar nič se ne boj in tresi, da bi imel papež kaj preveč vpliva na politiko. Svet je bil svet in bo ostal stari svet, to se pravi ne-svet, ni poslušal papeža in ga ne bo. Dobro bi bilo, da bi ga, nebi bilo treba nobenih novih načrtov za mir, stari bi veljal; ki ga papeži že uče stoletja: pravičnost in ljubezen naj vladata. Vidiš Lojze, zaletel si se. Pa ti ne zamerimo. Je še nekaj Kranjca v tebi, ki ne more biti srečen, če se v farja ali papeža ne obregne. Kdor si hoče naročiti ta Adamičev listič, si ga lahko naroči pri L. Adamiču, Milford, New Jersey. 9 tisoč je porabil naš rojak v l. 1942, da je vzdrževal to svoje delo z listom, podprimo ga. Tudi, ko je časih "krajnski". Znamenje, da je naš.

Težka nesreča je zadela jugoslovansko rudarsko naselje v Red Lodge, Montana. V rudniški nesreči je našlo prezgodnjo smrt 17 slovenskih rudarjev in skoraj ravnno toliko Hrvatov. Družinam ponesrečencev naše sožalje.

V Crested Butte, Colo. se je ponesrečil eden naših dobrih naročnikov, Jožef Sedmak. Ravnotako rudarska nesreča. Žalujoci žejci, naši vrli sotrudnici, naše iskreno sožalje.

JUNIOR'S FRIEND

Chicago, It is not very often
Ill., that we hear from
Chicago, but this
month makes up for everything.
Four letters have been received
from the Windy City, two of which
will be found in this issue, and
two more will appear next month.
The first is a very well written
letter from STEPHANY MAJECEN.
She writes: "I've read Junior's
Journal in the Ave Maria. It was
very interesting to hear from pu-
pils of many different schools.
My name is Stephany Majcen; I
am twelve years of age and in the
7th grade in St. Stephen's School.
I am a second class Girl Scout.
We scouts go on many hikes to the
country, to parks, and to many
other places. We play a lot of
games, and make ourselves com-
fortable in our little cozy Girl
Scout room in school. At the
meetings we mend old rosaries for
the boys in the services. (Good
for you and the scouts, Stephany!
—J. F.) We are having tests this
week. If a person would know
all the answers, I guess it wouldn't
be so hard. (You've hit the nail
right on the head—IF we only
knew the answers). In all we have
nine tests to take. The subjects
I like best are Religion and Spell-
ing." Welcome to our ranks,
Stephany! We certainly were
glad to hear from you and we
hope that this will not be your
last letter.

JUNIOR'S JOURNAL

Barberton, Ohio, An energetic young
Miss from Barber-
ton pens us another
letter. She is ROSELLA CAS-
SERMAN, 948 Perry Avenue,
Barberton, Ohio. "Here comes
news from Barberton," she writes.
"I guess I'm the only one who hails
from Barberton. Come on Barber-
tonians and write. (Give it to
them, Rosella!—J. F.) We have
our new church completed. Re-
cently we installed a beautiful sta-
tue of St. Theresa in our church.
We are now repairing our old
church into a dance hall. The first
event in the new hall will be held
Feb. 20. It will be a banquet fol-
lowed by a dance. Our pastor,
Father Jager, is surely making
progress. Now the Slovenes have
a hall all their own. Boy, the
weather out here sure changed
for the worse. (Ditto, here, Ro-
sella.—J. F.) In my last letter
I asked for Pen Pals but I don't
seem to be hearing from anyone.
Come, don't be shy; get your pens
out and drop me a few lines." Come,
come, Juniors, don't leave
Rosella out in the cold. She wants
Pen Pals. Let us show her what

a gang of Pen Pals we are . . .
Thanks for your letter, Rosella.

Cleveland, Ohio, "I told Brother Ro-
bert that I would
write to the Ave
Maria four years ago, so finally
I made up my mind to write." So
writes Walter Klemencic of 18117
Marcella Rd., Cleveland, Ohio.
Young man, if you can remember
a promise after four years you
have a remarkable memory. Wal-
ter continues: "This is my first
letter to the Ave Maria and I am
always looking forward to the
next issue. I am 12 years old
and in the 7th grade in Oliver
Hazard Perry School. I go to
Sunday School at St. Mary's
Church. I have one big brother
who is too big to write." Don't
kid yourself, Walter, no one is too
big to write even if this is a
Junior's Journal. All letters are
welcome from everybody whether
they are knee-high to a grasshop-
per or tall as a bean-pole. Well,
it was good of you, Walter, to re-
member a four-year old promise.
We are sure that it will not take
you four more years to write to
us again.

Chicago, Here we have a very
Ill. fast Miss. Before she
writes even her first
letter to the Junior's Friend, she
already has three Pen Pals. She
is MARGARET PETROVIC, 1920
W. Cermak Rd., Chicago, Illinois.
She writes: "This is the first time

that I am writing in the Junior's Journal, and I hope it is not the last time. (So do we, Margaret.—J. F.) I am thirteen years old and attend the eighth grade in St. Stephen's School in Chicago. My teacher's name is Sister M. Elizabeth, and our pastor is Father Edward Gabrenya, O.F.M. I have two sisters, and am the oldest among us three. I would like to have some Pen Pals. I have three already. (That is awful fast work, Margaret.—J. F.) I'm sorry that my letter is so short, but now I have to do my homework." That's it, Margaret, get after your homework, or Sister Elizabeth will get after me. We wish you all the luck in the world with Pen Pals. I am sure that many of our Juniors would like to know more about the famous Windy City.

Cleveland, Ohio

Another Cleveland-er, IRENE WALTER, by name, of 713 East 155 St, Cleveland, Ohio, writes us her first letter. "This is my first letter to the Ave Maria. My mother has been subscribing to it ever since 1925. I am joining in, on the March contest and am enclosing the words I found in this envelope. My girl friend and I have been working on the contest ever since the January issue of the Ave Maria. I was so busy with the contest that I didn't even want to do my homework. (Sh, shh, Irene, don't leave your teacher hear about this!—J. F.) I am in the sixth grade at St. Mary's School. My teacher is Sister M. Ignatia. I passed all my tests and that means I am in Class One. For the third six weeks of the first semester I received all A's on my report card. (Good for you, Irene.—J. F.) Sister must have made a mistake. Besides, I'm not good in arithmetic and spelling. I really couldn't believe my own eyes. (Well, Irene, you are either too modest or your teacher is too good.—J. F.) May I have some Pen Pals? I like to show off my terrible writing." Don't worry about your writing, Irene, it is better than the scribbling of

Junior's Friend when he was twice your age. When handing in a test paper to the Sister in school, she used to ask me if a chicken had run over it. It was bad. We hope to hear from you again, Irene. . . Well, Juniors, here's another young Miss who insists on practicing penmanship, so drop her a line.

To Mr. and Mrs. Frank Kernz and family of Oglesby, Illinois, Junior's Friend and the Juniors extend their sincerest sympathy at the loss of their daughter, Miss Alice Kernz, a regular contributor to Junior's Journal. Alice passed away to her eternal reward on February 11 after a lingering illness. We take this occasion to assure the bereaved parents of our prayers in her behalf. May she rest in peace!

Chicago, Ill.

"My name is BILLY REICH, my age is twelve, and I am in the seventh grade of St. Stephen's School. "So we have another new Junior. He continues: "I like to write letters. It is great fun. This week we are having tests and I am doing pretty good so far. (Good for you, Billy.—J. F.) My favorite subjects are Religion and Spelling. (There is something strange about Religion and Spelling. Everybody at St. Stephen's seems to like it, Billy.—J. F.) We have organized a club in our class. It is called the 'Crusader's Club.' I was elected president for the first semester. During our meetings we discuss various things, tell jokes and stories. We have three priests in our parish. Fr. Edward is pastor, and Fathers Leonard and Louis are our assistants. They are the swellest priests in the world." That last statement of yours, Billy, I do not doubt at all. They are all fine priests. Thanks for your letter, Billy, and may we hear from you again in the future.

Gilbert, Minn.

"This is my first letter to the Junior's Journal of the Ave Maria." Thus THERESA MAROLT of Box 532, Gilbert, Minnesota, introduces herself. "I was going to write once before but I don't know how to start. (Well, you did pretty well, Theresa, and now that you have started we hope that you continue.—J. F.) I attend a public school in the fifth grade. I only wish we had a Catholic school here in Gilbert so we could have Sisters teaching us. We have religious instructions once a week by our pastor, Father Schweiger. I have eleven brothers and four sisters. Six of us still go to public school and one attends Junior College. I am the fifteenth in the family. Four of my brothers are in the army." Your letter certainly is a surprise to us in many ways, Theresa. We are very happy to hear that you are from a family of eighteen members. That is a wonderful family and we only hope that there would be many more like that. Junior's Friend had always thought that he comes from a large family since he has eight brothers and three sisters; now he will have to take a back seat after reading your letter. God bless all of you, Theresa! Don't forget to remember your brothers in the army by letters and in prayer. We would like to hear from you more often, Theresa.

Lemont, Ill.

Junior's Friend would also like to acknowledge notes from Betty Adams, Box 138, Cecil, Pa.; Genevieve Russ, 1113 Nicholson St., Joliet, Ill.; Betty Velovsek, Wilbard, Wisconsin; Ray Adamic, R. F. D. 1, Burton, Ohio; Julia Gosar, R. 3, Greenwood, Wisconsin, and from many others. Thanks to all of you for remembering Junior's Friend. . . Now, do not forget the May Contest, Juniors. If you look over last month's issue of the Ave Maria, you will find what this contest is all about. Please don't be bashful about entering the contest.

WINNERS IN JUNIOR'S MARCH CONTEST

FIRST PRIZE:

Anna Mae Hochevar, 21241 Miller Avenue, Euclid, Ohio.

SECOND PRIZE:

Josephine Zupan, 73 A Elm Avenue, Canon City, Colorado.

To each of these two winners goes \$1.50 in war savings stamps. But many other entries showed that some of our Juniors likewise worked very hard to win. These, too, deserve a prize—and will receive one. The following, therefore, may expect a prize in the mail in the near future:

BETTY ADAMS, Box 138, Cecil, Pa. **GENEVIEVE RUSS**, 1113 Nicholson St., Joliet, Illinois. **BERNICE RESETIC**, 1017 N. Center St., Joliet, Illinois. **BETTY VOLOVSEK**, Willard, Wisconsin. **STEPHANY MAJCEN**, 1846 W. 22nd Place, Chicago, Illinois. **CHARLOTTE PINTAR**, 17 Linn Avenue, Burgettstown, Pa. **ANNA SMREKAR**, 525 Sandusky, Kansas City, Kansas. **ANNE SLADICH**, 57 Broadway, Gowanda, New York. **HEDVEY FRANCEL**, Route I Box 71, Willard, Wisconsin. **JOHN SKRABEC**, 6 Dundee Avenue, Toronto, Ontario. **FLORENCE CERNILOGAR**, 1252 E. 61 St., Cleveland, Ohio. **FRANK KOKAL, JR.**, Reiter Rd., Box 322, Universal, Pa. **RUTH JEREB**, Beavertdale, Pa. **GENEVIEVE SHUBITZ**, 518 - 99th Avenue, W., Duluth, Minnesota. **THERESA KOBEBE**, 270 North 5 St., Kansas City, Kansas. **THERESA ROGEL**, 1041 4th Street, La Salle, Illinois. **LOUISE M. ORATCH**, Route 2, Box 102, Ashland, Wisconsin. **DOLORES AND DOROTHY BOSTJANCIC**, 1119 Summit St., Joliet, Illinois. **MARY ANN STUPAR**, Box 381, Depue, Illinois. **IRENE WALTER**, 713 E. 155th St., Cleveland, Ohio. **THERESA MAROLT**, Box 532, Gilbert Minnesota. **WALTER KLEMENCIC**, 18117 Marcella Rd., Cleveland,

Ohio. **RAY ADAMIC**, R. F. D. I, Burton, Ohio. **JULIA GOSAR**, R. 1, Greenwood, Wisconsin.

To all these winners, our sincere congratulations!

A SENIOR JUNIOR WRITES

Dear Junior's Friend,

Mind if a senior takes a peek into your corner just for old times' sake? Well, if you don't, I just thought that it would be rather nice to say "Hello" once again to some of the old timers as well as to the new Juniors by dropping this letter into your mail bag.

It seems every time the "Ave Maria" comes around and I find myself enjoying "Junior's Journal," I begin to remember all the pleasant moments that were mine

while I was a Junior—the anxious waiting for my letters to appear, the joy of making new friends, the receiving of letters from my Pen Pals, the pleasure derived from reading the letters of my fellow-juniors, and the grand feeling of knowing that I was one of the crowd who gathered in the dear old corner so often. Yes, those were the days!

Since I have been away from the corner for so long a time, I suppose it wouldn't be a bad idea to let you in on a few newsy bits that might interest you. I have already reached the ripe old (?—Question Mark through the courtesy of Junior's Friend.) age of nineteen, and am at present doing secretarial work. Dramatics and correspondence take up most of my spare time. Well, my old Pen Pals, Marie Nasenbeny and Gertie Repp (former Juniors, too,—remember?) have grown to be two of my special girl friends. Maybe my letter will bring them back to the corner once again with a few lines. It would be swell to hear from them again, wouldn't it, J. F. (It certainly would, answers J. F.) Another faithful of the Corner, Jo Lekan, now bears the name of Sister Miriam Joseph, O.P. As for the former Juniors who are at the Mount in Lemont, there are Sisters Bernard, Monica, Genevieve, and Benedict. If you wouldn't mind, I'd like to take this means of saying "Hello" to them since I have not written to them for a very long time.

In conclusion, just a word to the Juniors and to every contributor to this section of the Ave Maria: You help make this Junior's Journal what it is. Keep up the good work and I know you shall never regret it. So until we meet again via this Corner, I remain

As ever, a friend,

VICKIE HOCEVAR.

● Our Savior assured us that if we give to others, God will give us much to us, and more. And St. Paul reports of Him as saying that it is better to give than to receive.

LEMONT'S LOOKOUT

The interest and enthusiasm with which our Slovene pastors commemorated this year's "Baraga Sunday" is heartening. Reports reach us that this Sunday was also celebrated in the following churches: St. Lawrence, Cleveland, Ohio; St. Joseph, Joliet, Illinois; Holy Family, Kansas City, Kansas; Holy Family, Willard, Wisconsin; Father G. M. Trunck's parish in Leadville, Colorado; Mother of God Church, Waukegan, Illinois. There may still be others who paid their tribute to Bishop Baraga, but reports of these have not reached us as yet.

Getting the parishes directly into contact with the life and work of Bishop Baraga is of prime importance. This is being done now—thanks to the fine cooperation of our Slovene pastors—and this is the best indication of a bright future for the cause of Baraga's beatification. We certainly hope that this cooperation will one day materially aid in realizing our goal.

The January issue of the "Slavonic Monthly" carries a well-written article on the title "Bishop Baraga: Slav Sanctity in Action" from the pen of Frederick Orehek. Illustrated with pertinent sketches and photographs, this article covers over six pages of the issue. Making Bishop Baraga known to our Slav brethren in general is a very good policy. After all, Bishop Baraga does not belong to us exclusively. By reason of his origin he belongs to all Slavs; by reason of his saintliness he belongs to the Church; by reason of his work he belongs to all Americans, and by reason of his episcopal position he belongs to the hierarchy. These are all different channels by which his beatification can be promoted . . . The Bishop Baraga Association extends its sincerest gratitude to the author and publisher of the article.

The immediate goal of all those interested in the beatification of Bishop Baraga should be the spreading of knowledge about Bishop Baraga. Intercession to God through Bishop Baraga will naturally follow. The Bishop Baraga Association intends to accomplish this purpose in various ways. Filling an immediate need which has been brought about by the war, the Association will publish in the near future reprints of a painting of Bishop Baraga by a famous artist. These reprints will be made in two sizes, one small, in holy-picture size, the other larger, suitable for framing. The larger reprints will be sold by the Association at a very moderate price so that it will be available to all. The exact price will be announced later.

Thus in the near future Bishop Baraga should be found in every Catholic Slovene home. The size of the larger reprint, suitable for framing, is not too large and will not be out of place in the living room. It's size is ideal and in harmony with the tastes of our times.

THINK IT OVER!

● Great gifts are often given for policy. But Christ said to give rather to the poor, from whom we can expect no recompense, but rather an eternal reward from God.

● If flesh and blood stand in his way, the true Christian must decide against them in favor of Christ; for only conscience brings true peace—all other peace is a sham.

● Our Savior overlooked our faults in the heat of His charity, inviting all who were burdened to come to Him for refreshment.

● Mary Magdalene was assured that her many sins were forgiven, because her love was so great. By a great sacrifice she reached great hope; she had reason to be optimistic.

● With the habit of dishonesty we bound up that of lying, a sin that

is even justified by many. Such have a beam in their eye, and are often the very ones who are so anxious to remove the mote from their neighbor's eye!

● Jesus wanted us to add to our well-wishing by actual good deeds. His whole life was a never-ceasing benefit to others; the blind and lame came to Him, and He healed them.

● To mourn over our sins does not rob us of joy; on the contrary, it opens the way to the only true happiness. Our Savior said, the mourners would be comforted.

● Our Lord's service is like that of a soldier, — one must be valiant, ready to bear up with everything hard. Our Savior, to express this, used the term "cross," demanding that we bear ours.

● When our Lord told St. Peter to pay the tax-money, even though an argument might be used against it, He showed us how we ought sometimes to give in, even to the exorbitant wishes of others.

● Charity, if at all possible, acts according to the desires of others, as Christ did on the occasion of the storm at sea. He did as His disciples wished, and commanded the calm.

● Jesus was no friend of delay or neglect. He spoke of the faithful steward, who was careful to give out the food to those in his charge at the proper time.

● Supernatural charity should not be given or rather sold for temporal gain; our Savior told His disciples to give freely, even as it had been given to them freely.

● If we become pleasing to the good around us, we become pleasing to God, and just as they love us, He will love us. Christ promised us this.

● When the doctor of the law asked Jesus what was the great commandment, He answered that there were two — first the love of God, and then the love of one's neighbor.

● Endurance is a grand virtue, especially if it carries us to the end of our lives with flag flying and ramparts still whole. Our Savior promised salvation to such.

BOG PLAČAJ, DOBROTNIKI

ZA LIST — Mrs. Kogovšek \$3.50, Marg. Zupan \$2, Ivana Sintich \$2, F. Grdina \$10, Peshel \$3, Mrs. R. Stergus 50c, Mrs. J. Jakic \$1, Mrs. Avsec \$1, R. Sabec 50c, Mr. Mrs. Tutin \$3, J. Konchan 50c, I. Oberstar \$1, A. Walter 50c, Mrs. Princ 50c, Mrs. L. Rigler 50c, Mr. Mrs. J. Mulec \$1.

ZA SEMENIŠČE, Tabernakelj, Kruh sv. Antona, Studente in drugo — A. Jančar \$5, M. Pogačnik \$5, M. Bezjak \$1, T. Sulzer \$2.50, M. Skrajanc \$15, M. Veselich \$1, N. N. 50c, G. Kreiner \$21.50, F. Ferlan \$1, M. Skerl \$5, J. Prhne \$2, G. Urbas \$1.50, N. N. \$100, M. Levar \$1, Mrs. M. Fear 50c, Mrs. A. Stefanich \$5, M. Casserman \$5, J. Jevnik \$5, A. Kovacich \$3, J. Lekoves \$2, Mrs. F. Tomshe \$2, A. Jaklich \$2.50, Mrs. Ivančich \$5, Mrs. J. Perhne \$2, Mrs. J. Tomasetig \$5, R. Bavec \$1.50, M. Qesnovar \$5, K. Perme \$1, M. Krainz \$2.50, M. Gornik \$5, M. Lach \$1, M. Milavec \$3, M. Maniza \$5, M. Jamnik \$1, Mrs. L. Kralj \$1, Mrs. M. Zajc \$2, M. Lach \$1, M. Hlabše \$2.50, T. Beseničar \$1, F. Misic 50c, M. Lužnar \$1, M. Ferkul \$1, R. Zupančič 50c, A. Zadnik \$2.50, F. Misic \$1, R. Jakše \$2.50, M. Bobnič \$1, A. Pikš \$2, Mrs. A. Pavli \$5, Miss M. Pavli \$5, A. Zadnik \$2.50, R. Jerina \$2.50, A. Gregorač \$1, J. Potokar \$15, M. Dolenc \$1, M. Otoničar \$1, M. Skulj \$1, F. Kaučič 50c, K. Boje \$2.50, Mr. Mrs. Pirs \$5, J. Pelan \$2.50, M. Kavaž \$2, M. Bolte \$1, A. Skolar \$2.50, J. K. \$4, R. Ujčić 50c, F. Skubic \$1, Mrs. L. Izanc \$5, F. Marolt \$2, C. Starič \$1, F. Novak \$5, A. Groselj \$2.50, Mr. Mrs. J. Ponikvar \$14.50, M. Zalar \$5, M. Strnad \$1, J. Ponikvar \$1, I. Brožič \$3, Mrs. J. Hrovat \$2.50, M. Sadar \$1.

ZA LUČKE — R. Pucel \$1.60, M. Mišmaš 10c, F. Ivančich 50c, C. Gregorich \$1, M. Slanz \$5, F. Zadnik 50c, M. Bezjak \$1, Mrs. Kogovšek 50c, Mrs. Troje 50c, S. Kerch \$2, Mrs. M. Polajnar 50c,

R. Krall 50c, Mrs. Mramor \$2, K. Hochevar 50c, K. Paulič \$2, M. Sircel \$1, Mrs. A. Unetich \$2, M. Petach 50c, Mrs. L. Erlach \$1, M. Bencina 50c, J. Prhne 60c, A. Vončina 50c, M. Levar \$1, M. Stopar \$1, J. Hochevar \$1, J. Rončevich \$1, M. Ajster 50c, J. Gruđen \$1, M. Jevnikar 50c, W. Skebe \$3, Mrs. Archul \$1, Mrs. Pucel \$1.60, J. Funina \$1, Ignac Pervanje 50c, T. Bizjak 25c, R. Verbič 50c, Mrs. G. Bastasick 30c, Mrs. J. Perhne 30c, R. Jenko 50c, J. Jartz 50c, C. Opalek 50c, M. Race \$2.50, C. Homar 50c, C. Starič 50c, Mrs. L. Pavšek 50c, J. Ponikvar \$3, Mrs. F. Pink 50c, Miss F. Pink 50c, F. Skubic \$1, F. Novak \$1, M. Volpe \$1, C. Jarc 50c, M. Čerček 50c, M. Globokar 50c, Mrs. Zelko 40c, J. Lube 50c, Mrs. J. Rožič \$2.50, M. Skulj 50c, M. Dolenc \$1, F. Pernac \$1.50, J. Strauss \$1, M. Kremžar 50c, T. Kmet 50c, M. Hegler 50c, Mrs. J. Knaus 50c, Mrs. E. Gabrenja \$1, Mrs. Lužar \$1, J. Velich \$5, M. Bobnič 50c, J. Hribar \$1.50, A. Pikš 50c, A. Hren \$1, F. Pirnat 50c, A. Zadnik \$2.50, J. Svirgelj 50c, J. Maček \$1, M. Drčar 50c, R. Kopore \$1, M. Sadar 50c, J. Velich \$1, M. Pirnat 50c, F. Misic \$1, F. Petrich 50c, M. Mencinger 50c, M. Gorišek 50c, F. Russ 50c, A. Gole 50c, M. Rojc 50c, R. Železnikar 50c, R. Stimec \$1, Mrs. Hočevar \$1, T. Buckley \$1, A. Zupančič \$1, K. Perme 50c, A. Lenarčič 50c, U. Lovšin \$1, Mrs. M. Straus 50c, J. Maver 50c, A. Kreč \$1, J. Mautz \$1, Mrs. Kobal 25c, F. Leban 50c, M. Dragan 50c, J. Skerbec 50c, M. Verbič 50c, M. Lužnar 50c, Mrs. Pranznik 50c.

ZA APOSTOLAT — F. Gerchar \$10, F. Svirgelj \$10, M. Skrajanc \$10, A. Smolich \$10, J. Kočjan \$5, A. Lužar \$2, P. Majerle \$10, M. Pišek \$10, A. Naglič \$10, A. Zakrajšek \$10, A. Koprivec \$10.

ZA SV. MAŠE — K. Klaus \$1, S. Laurich \$2, M. Stajer \$1, M. Pers \$1, J. Strojan \$2, J. Mervar

\$4, A. Požun \$3, M. Stimetz \$2, R. Pucel \$1, L. Brojan \$1, A. Jančar \$5, M. Pogačnik \$3, F. Ivančich \$7, M. Vider \$3, U. Ivšek \$1, J. Hočevar \$1, Mrs. J. Potokar \$1, C. Gregorich \$1, J. Jagodnik \$3, U. Pike \$1, M. Malover-Sraj \$1, M. Bezjak \$1, Mrs. Kogovšek \$2, F. Grchar \$2, M. Karsnik \$2, T. Sulzer \$1, K. Česar \$1, M. Zupan \$3, M. Kolčich \$5, J. Pintar \$1, M. Drchar \$10, J. Hochevar, \$1, S. Čičak \$1, K. Petrovčich \$1, R. Ušnik \$5, A. Potochar \$5, M. Koshmeri \$1, Mrs. M. Polajnar \$1, Mrs. A. Pekol \$1, A. Peček \$5, A. Smolich \$5, M. Florjan \$15, P. Justin \$1, M. Verzuch \$2, Mrs. A. Terlep \$2, A. Tomazič \$3, A. Kochnik \$5, F. Šenica \$2, J. Hochevar \$2, A. Kolšek \$2, J. Petkovšek \$1, M. Skerl \$5, Mrs. Kurent \$1, F. Hochevar \$2, Mrs. Siški \$1, M. Ušnik \$1, A. J. Brozovich \$2, J. Kočjan \$2, J. Persha \$1, M. Težak \$1, J. Jager \$3, M. Malenshek \$3, A. Ribnikar \$1, M. Mišmaš \$1, Mrs. L. Erlach \$1, M. Bencina \$2, J. Vidmar \$1, A. Vončina \$1, M. Pavlovec \$2, R. Čič \$4, M. Stariha \$5, A. Prijatelj \$1, N. N. \$36, J. Mihelich \$10, M. Jevnikar \$3, A. Zupančič \$5, F. Trobec \$22, F. Starman \$2, A. Kožel \$2, A. Molek \$2, Mrs. J. Radež \$1, G. Kuzma \$4, W. Skebe \$2, Mrs. Voje \$1, Mrs. Archul \$6, J. Kirn \$2, J. Hochevar \$1, Mrs. Janežič \$2, M. Stukel \$5, Mrs. J. Tomshe \$1, M. Agnich \$2, M. Papes \$1, Mr. Ivančich \$1, Mrs. A. Stefanich \$3, I. Pervanje \$2, J. Makovic \$1, Mrs. Hočevar \$2, M. Melavec \$3, Mrs. J. Ponikvar \$1, Mrs. Avsec \$1, R. Verbič \$2, K. Estenic \$1, Mr. Mrs. J. Panhans \$2, Fam. J. Vodnik \$2, Fam. Lipoglavšek \$5, Mr. Mrs. F. Ash \$1, Mr. Mrs. J. Zore \$1, Fam. Rotar \$1, Mr. J. Arch, Sr. \$1, Mrs. S. Kasun \$1, Mr. Mrs. L. Wamberger \$1, R. Sabec \$2, J. Jartz \$2, F. Znidarsič \$1, C. Opalek \$1, M. Glavan \$2, A. Ponikvar \$10, Mrs. L. Pavšek \$2, J. Konchan \$5, F. Novak \$2, Mrs. M. Leskovec \$1, Mrs. F. Pink \$7, Miss F. Pink \$1, M. Volf \$2, M. Oblak \$2, J. Stembal \$1, F. Novak \$5, F. Skubci \$10, H. Petač \$1, C. Jarc \$8, J. Bradach \$10, A. Zajc \$2, M. Primožnik \$1, T. Zdešar \$3, J. Ferlin \$1, A. Walter \$2, B. Vardi-

jan \$4, M. Prostor \$2, M. Stuna \$5, Mrs. M. Bricelj \$2, Mrs. J. Turk \$2, J. Kranjc \$1, J. Krnc \$1, F. Zakrajšek \$3, Mrs. J. Rozič \$5, F. Arko \$2, Mrs. M. Velikan \$2, Mrs. L. Rigler \$2, M. Naglič \$5, M. Skulj \$2, M. Dolenc \$8, F. Pernač \$1, A. Zakrajšek \$2, T. Kmet \$1, M. Bencin \$2, M. Hegler \$2, I. Zupančič \$2, K. Bojc \$3, M. Kopač \$2, J. Mulec \$2, M. Lokar \$2, A. Urbančič \$1, Mrs. J. Knaus \$2, M. Bolte \$4, M. Koprivec \$5, Mrs. Lužar \$1, Mrs. Hočevar \$2, K. Kamin \$1.50, Košir \$25, N. Tomc \$14, A. Zupančič \$10, J. Strnad \$1, J. Hribar \$6, F. Okoren \$1, A. Kutnik \$4, F. Pirnat \$5, Mrs. A. Gregorač \$3, J. Kužnik \$1, J. Sviigelj \$2, Mrs. J. Baznik \$2, Mrs. Jakopič \$10, M. Drčar \$2, M. Ferkul \$2, Mrs. F. Košir \$1, M. Sadar \$2, J. Velich \$5, R. Bizjak \$1, M. Pirnat \$2, Mr. F. Misič \$2, M. Goršek \$3, Mrs. Keršovan \$1, F. Ponikvar \$1, F. Svegl \$2, A. Gole \$2, R. Jakša \$5, M. Rojc \$2, R. Stimec \$4, M. Česnovar \$5, A. Lenarčič \$1, A. Klopčič \$2, F. Skul \$2, A. Lončar \$1, M. Kapla \$2, Mrs. M. Straus \$1, J. Maverl \$1, Mrs. A. Jaloves \$2, M. Zerovnik \$1, J. Speh \$3, F. Skulj \$3, A. Belinger \$2, Mrs. F. Cimperman \$1, Mrs. Kobal \$2, F. Leban \$3, M. Dragman \$2, R. Zadnik \$2, K. Kmet \$1, M. Lach \$3, M. Milavec \$2, M. Cimperman \$2, M. Maniza \$2, Mrs. J. Gerbec \$5, M. Verbič \$3, A. Zeleznik \$17, M. Lužnar \$1, N. N. \$5, Druž. Kodromaz \$16.50, A. Brancel \$25, Mr. Mrs. A. Circo \$3, Druž. Hočevar \$45, Mrs. K. Toporish \$5, Druž. Gaspar \$5, Druž. Chernich \$60, Mrs. M. Lemanski \$3, Mr. Baraga \$45, Mrs. C. Pfeifer \$45, Mrs. Stefanich \$2, Mrs. Snajder \$5, M. Hrovat \$5, Mrs. Rogelj \$1, Mrs. Cvenk \$2.

Odšli so v večnost:

Frances Lužar, La Salle.
Cecilia Fajfar, New York.
Johana Klepec, Kansas City.
Mary Muhich, Brooklyn, N. Y.
Margareth Jakopich, Cleveland.
Mary Jurca, West Park, Ohio.
Frank Drchar, Cleveland, O.
John Golob, Cleveland, O.
John Leben, North Chicago, Ill.
John Papesh, Joliet, Ill.

Bog jim povrni vse, kar so do-
brega storili, z večnimi darovi. Naj
v miru počivajo.

Zahvale.

Javno se zahvaljujem Materi
božji in sv. Jožefu za zdravje.

M. Hlabše.

Zahvaljujem se Materi božji za
uslišano prošnjo.

M. Starich.

Javno zahvalo smo dolžni Mrs.
Česen, ki je nabrala 23 dolarjev za
posebno stojalo večne luči pred al-
tarjem, nabraal je svoto v tovarni
svojega mesteca v New Jersey. Ob-
enem gre zahvala Mrs. Rom v Chi-
cago, ki je poslala 35 dolarjev š
isti namen. Na tem stojalčku bo
gorela sedemdnevna luč po name-
nu vseh, ki bodo darovali dolar za
to luč, za svoje žive in pokojne
vojake.

Popravek. Opustili smo v sezna-
mu darov ime Mrs. Jaklich iz Oak-
land, Cal., ki je darovala za 30
maš, deset dolarjev za apostolat
in deset za slepega otročička v In-
diji, za ta slednji dar se ji tudi mi-
sijonar iz Indije najlepše zahvalju-
je. Ravno tako je bilo pregledano
ime in dar Mrs. Helene Kushar iz
Berwyn, Ill. Imenovana je daro-
vala 10 dolarjev za semenišče.

Naznanilo:

Naznanjam vsem znancem in
prijateljem žalostno vest, da je
umrla Mary Jurca, moja sestra v
Clevelandu, ki je mnogo let trpela
na težki bolezni. Bog jo je sedaj k
sebi vzel. Obenem se zahvaljujem
vsem, ki so jo na bolniški postelji
tolažili in ji pomagali in jo tudi
spremili k zadnjemu počitku. Naj
ji bo zemljica lahka in Bog zvesti
plačnik.

Ivana Sintič.

Zastopniki našega lista na severu in zapadu:

WISCONSIN —

John Udovich,
1135 Dillingham Ave.
Sheboygan, Wis.
Margaret Prhne,
1022 Wisconsin Ave.
Sheboygan, Wis.
Mr. Frank Perovsek,
Box 10, Willard, Wis.
Mrs. Lucija Gregorcic,
629 So. 5th St.
Milwaukee, Wis.
Mrs. Marie Florijan,
5830 W. Mineral
Milwaukee, Wis.

KANSAS —

Mr. Peter Majerle,
415 No. 5th St.
Kansas City, Kansas

MINNESOTA —

Mr. Joseph Zajc,
2403 W. 4th Ave.
Hibbing, Minn.
Mr. Frank Ulcar,
Box 574, Gilbert, Minn.
Rev. John Trobec,
R. 2, Rice, Minn.
Mrs. Barbara Strahan,
722 Hayes St.
Eveleth, Minn.
Mr. Michael Spehar,
403 W. 97th Ave.
New Duluth, Minn.
Mrs. E. Smolich,
Box 252, Aurora, Minn.
Mrs. Angela Schneller,
116 — 10th St. So.
Virginia, Minn.
Mrs. Angela Pregled,
Box 381, Gilbert, Minn.
Mrs. Katherine Peshel,
439 E. Camp St.
Ely, Minn.
Mr. John Otrin,
602 E. Camp St.
Ely, Minn.
Mrs. Antonija Nemgar,
117 Jones St.
Eveleth, Minn.
Mrs. Frances Loushin,
Box 1230, Soudan, Minn.
Mrs. Katherine Kochevar,
Greaney, Minn.
Mrs. Mary Knaus,
216 S. W. 6th St.
Chisholm, Minn.
Mrs. A. Hegler,
Box 145, McKinley, Minn.
Mr. John Burgstaler,
Box 45, Sartell, Minn.